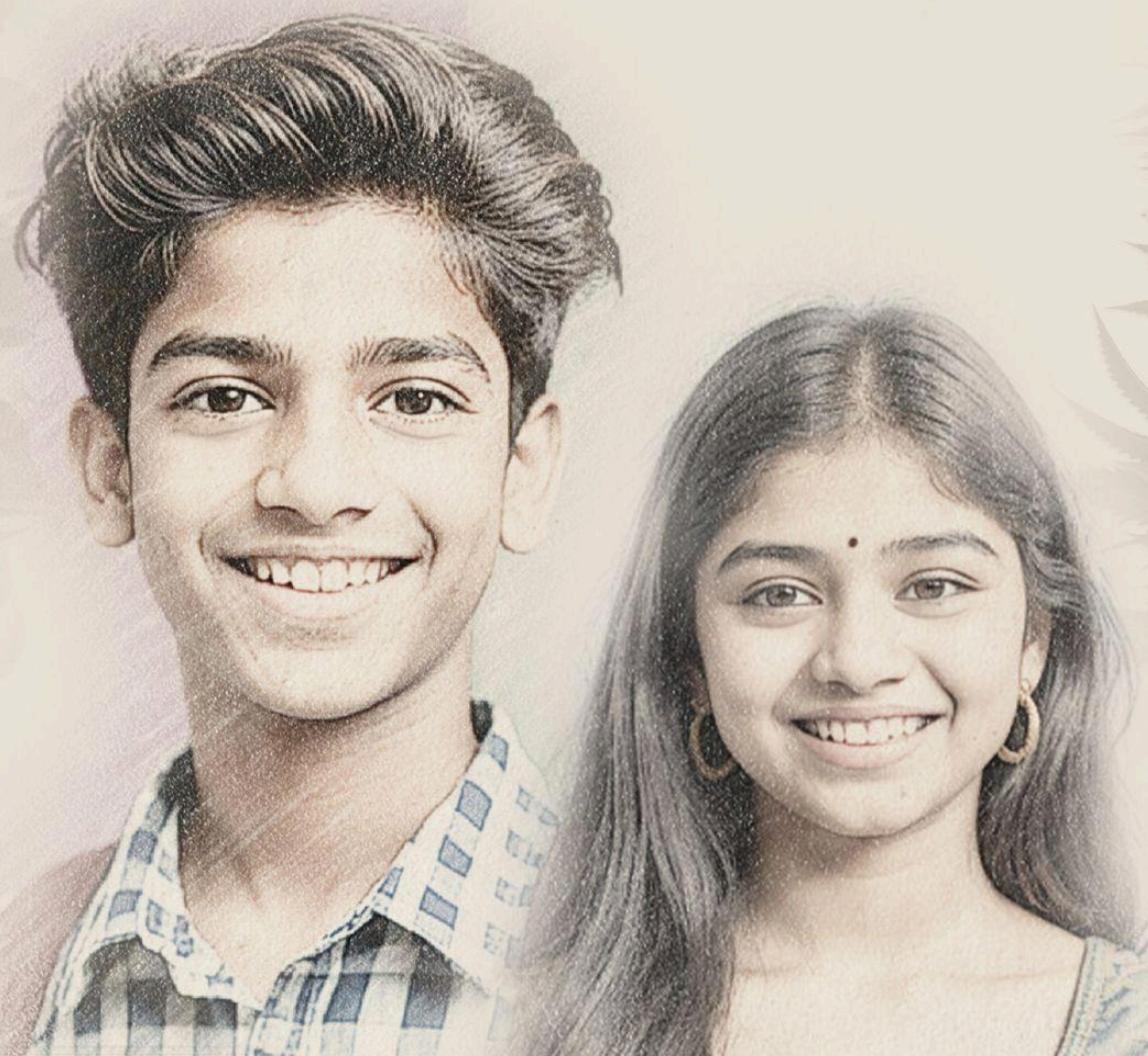

മനസ്സിൽ വിരിഞ്ഞ
ഡ്രാം

ആകാശ് കൃഷ്ണ

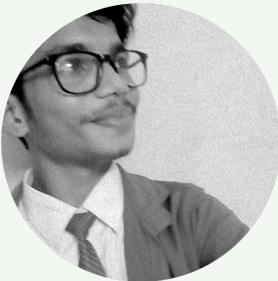

DLC STORIES
ORIGINALS

മനസ്സിൽ വിരിത്തെ മനാരം

(രണ്ടാം പതിപ്പ്)

ആകാശ് കൃഷ്ണ

Manassil Virinja Mandharam

Author: Akash Krishna

Language: Malayalam

Genre: Drama, Romance, Nostalgia

Edition: Original E-Book

Series: DLC Originals

Total Pages: 70 (Include coverpage)

First Release: May 2024

This Release: March 2025

Copyright © 2025 DLC Stories.

All right reserved

Visit our website for more: [DLC Stories](#)

Re-editing and re-publishing of this story were strictly prohibited

All right reserved. No part of this E-book may be reproduced or used in any other manner without the permission of the copyright owner, except for the use of brief quotations in a book review.

To request permission, contact the publisher at

mail.dlcstories@gmail.com

Disclaimer

All characters, names and events mentioned in this story are entirely fictitious. Any similarity to actual events or persons, living or dead, is purely coincidental.

ഈ കമയിൽ പരാമർശിച്ചിരിക്കുന്ന എല്ലാ കമാപാത്രങ്ങളും
പേരുകളും സംഭവങ്ങളും തികച്ചും സാക്ഷ്യപ്പിക്കാണ്.
യമാർത്ഥമ സംഭവങ്ങളുമായോ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവരോ
മരിച്ചവരുമായോ ഉള്ള എത്താരു സാമ്പ്രദായം തികച്ചും
യാദ്യശ്വിക്കാണ്

Note For Readers:

If your device supports 'eye protection mode', recommend using that to avoid eye strain while reading this e-book.

നിങ്ങൾ ഈ കമ തിരഞ്ഞെടുത്തതിന് ആദ്യം തന്നെ ഒരുപാട് നന്ദി അറിയിക്കുന്നു. താൻ ഒരു വലിയ എഴുത്താകാരനാനുമല്ല, കമകൾ വായിക്കാനും, കേൾക്കാനും, എഴുതാനുമൊക്കെ ഒരുപാട് ഇഷ്ടപ്പെടുന്ന നിങ്ങളെ പോലെയൊരു സാധാരണയാളാണ് താൻ. അതിനാൽ കമയിൽ എന്തെങ്കിലും തെറ്റുകൾ ഉണ്ടെങ്കിൽ ദയവായി ക്ഷമിക്കണം. എന്ന് ഈ ചെറിയ കമയിലുടെ എന്നെക്കാണ്ട് കഴിയുന്ന വിധം വായനക്കാരായ നിങ്ങളെ സംത്യപ്തപ്പെടുത്തുക എന്ന ഉദ്ദേശം മാത്രമേ എനിക്കുള്ളൂ. മുൻപ് കുറച്ചു കമകൾ എഴുതിയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അതൊന്നും സുക്ഷിച്ചുവെയ്ക്കാണോ, അല്ലെങ്കിൽ മറ്റുള്ളവരിലേക്ക് എത്തിക്കാണോ അണ് കഴിത്തില്ല, പകേശ ഈ ലോകത്തിൽ ഇന്ന് കാണുന്ന ഇന്ത്യയികും മാറ്റങ്ങൾ സ്വീച്ചുടുക്കാൻ നമ്മൾ സഹായിച്ച സാമൂഹിക മാധ്യമങ്ങൾ വഴി ഇന്ന് എനിക്കതിനു സാധിച്ചു എന്നത് നിസംശയം പറയാൻ സാധിക്കും. ഈ കമ തികച്ചും എന്ന് സർഗ്ഗാത്മകത കൊണ്ട് സ്വീച്ചുടുത്ത ഒരു കമയാണ് അതിനാൽ ആരുടെയെങ്കിലും വക്തിപരമായ കാര്യത്തിലോ അല്ലെങ്കിൽ ജീവിതമോ ആയി ഈ കമകൾ യാതൊരു ബന്ധവുമില്ല. ഈ കമ ഒരുപാട് നാളായി എന്ന് മനസ്സിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ഓന്നാണ്, പകേശ ചില തിരക്കുകൾ കാരണം ഒരുപാട് നാളുകൾ എടുത്താണ് ഇത് എഴുതി, ഇങ്ങനെ ഒരു ഇ-ബുക്ക് ആക്കി തീർക്കാൻ എനിക്ക് സാധിച്ചത്.

എൻപത് അല്ലെങ്കിൽ തൊണ്ടുറ്റ കാലഘട്ടങ്ങളിൽ ഒരു നാട്ടിന്പുറത്ത് നടന്നിരുന്ന ഒരു പ്രണയമാണ് കമയുടെ മുഖ്യ പ്രമേയം. ഒരു പാലക്കാടൻ ശ്രാമമാണ് കമകൾ പശ്ചാത്തലമായി നൽകിയിരിക്കുന്നത്. കേന്ദ്രകമാപാത്രങ്ങളായ രണ്ടുപേരുടെ

പ്രണയം പുവണിയാനായി അവർ ജീവിതത്തിലുടെ നടത്തുന്ന പ്രധാനങ്ങളാണ് ഈ കമ. കമയിലെ ഓഫോ വരികളും മനസ്സിൽ തട്ടി വായിക്കുമ്പോൾ ഓഫോ സന്ദർഭങ്ങളും നിങ്ങളുടെ മനസ്സിൽ തനിയെ തെളിഞ്ഞുവരുന്നത് നിങ്ങൾക്ക് അനുഭവിക്കാം. കൂടുതൽ പറഞ്ഞു തൊൻ നിങ്ങളുടെ ത്രില്ല് കളയുന്നില്ല അത് വായിച്ചു തന്നെ അറിയാം. നിങ്ങളുടെ ഒപ്പാത്സാഹനം എന്നും കുടെയുണ്ടാകണം എന്ന് അഭ്യർത്ഥിച്ചുകൊണ്ട് നിങ്ങൾ എവരെയും തൊൻ എന്ന് കമയിലേക്ക് സ്വീകരിക്കുവാൻ കഴണിച്ചുകൊള്ളുന്നു..

എന്ന് വിശ്വസ്തതയോടെ

ആകാശ് കൃഷ്ണ

[Managing Director - DLC Stories]

ഒന്ന്

ഒരു സുന്ദരമായ സാധ്യാഹനം. പുറത്ത് നല്ല മഴ. ഒരുപാട് നാളുകൾക്കു ശ്രേഷ്ഠമാണ് അനന്തനാൾ തന്റെ തിരവാട്ടു വീടിലേക്ക് എത്തുന്നത്. ഒരുപാട് മധുരമുള്ള ഓർമ്മകൾ അവന്ന് സമ്മാനിച്ചു അവൻ്തെ തിരവാട്ടുവിട്ട്. അവൻ പറിച്ചുതും വളർന്നതുമെല്ലാം ഇവിടെ നിന്നുകൊണ്ടാണ്, തിരവാട്ടുവിട്ടിൽ. മുത്തുബുളി നൽകിയ ചായയും കുടിച്ചു വരാന്തയിലെ തന്റെ മുത്തുബുളിന്റെ ആ പഴയ ചാരുക്കോസരയിൽ അവന്തെനെ മഴയും ആസ്പദിച്ചു ഇരുന്നു. ആ വീട്, പുറത്തു പെയ്യുന്ന ആ മഴ, പാലപ്പുവിന്റെ ആ മത്തുപിടിപ്പിക്കുന്ന ഗന്ധം, ദേഖിയോയിൽ കുടി കേടുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആ പഴയ ഗാന്തേശ്, ഇവയെല്ലാം തന്നെ അവൻ്തെ മനസ്സിലേക്ക് ആ പഴയ ഓർമ്മകളെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവന്നു. അവൻ തന്റെ കണ്ണുകൾ മെല്ലെ അടച്ചു. അവൻ അവിടെ ചിലവഴിച്ചു ആ സുവർണ്ണ കാലം ഒരിക്കൽ കുടി പതിയെ, പതിയെ അവൻ്തെ മനസ്സിലേക്ക് ഓടിയെത്തതി. ആ ഓർമ്മകളിൽകൂടി എഴുന്നാടുന്നില്ലാതെ ഒരു തേന്നവണ്ടിനെ പോലെ അവൻ അതെനെ പാറി നടന്നു...!

*****

രണ്ട്

അവൻ ആറാം കൂറ്റിൽ പറിക്കുന്ന കാലം... അന്ന് അവൻ കൽക്കടയിലാണ് താമസം.

ടെഡംപീസ് അലാറം മുഴക്കി

അങ്ങാൾ അവൻ്തെ അമ്മ,

"ഉണ്ണി എഴുന്നേൽക്കുന്നില്ലേ നീ. എഴ് മണിക്ക് അല്ലെ ട്രയിൻ. നമുക്ക് പോവണ്ണേ."

"കുറച്ചു നേരം കൂടി കിടക്കരു അദ്ദേഹം.."

"എയ് പറിപ്പ്, ഇപ്പോൾ ഗോധിയായാലേ ട്രയിൻ എത്തുന്നതിനു മുൻപെക്കിലും നമുക്ക് സ്റ്റുഷൻിൽ എത്താൻ പറ്റുള്ളൂ. വേഗാട്ട്."

അവൻ എഴുന്നേറു

ഈ അവന്റെ അമ്മ അവനെ തിരഞ്ഞെടുവിട്ടു വീടിലേക്ക് കൊണ്ടുവിടാൻ പോവുകയാണ്.

അവന്റെ അജ്ഞന്റ മഹോഷ്യർ ഇണ്ട്രാശ് കാന്ധയിൽ ആണ്, അവിടെ ഒരു ഹോസ്പിറ്റലിൽ ജോലി ചെയ്യുന്നു. ഇണ്ട്രാശ് അമ്മ ശ്രീവിദ്യക്കും അദ്ദേഹത്തിൽ തന്നെ നേഴ്സ് ആയി ജോലി ശരിയായിട്ടുണ്ട്. അമ്മയും കൂടി അദ്ദേഹത്തിൽ പോയാൽ ഇവിടെ അവനെ നോക്കാൻ ആരുമില്ലാത്തതുകാരണം, അവനെയുംകൂടി അദ്ദേഹത്തിൽ കൊണ്ടുപോകാനായിരുന്നു അവരുടെ തീരുമാനം, പകുച്ച അവന് അതിൽ താത്പര്യം ഇല്ലായിരുന്നു എന്നത് സത്യം. അവിടേക്ക് പോകുന്നതിലും അവൻ എറുവും കൂടുതൽ ഇഷ്ടം പാലക്കാടുള്ള അവന്റെ തിരഞ്ഞെടുവിട്ടു പോകാനായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് അവനെ ഇണ്ട്രാശ് അദ്ദേഹത്തിൽ അയക്കാൻ പോകുന്നത്.

അവന്റെ അജ്ഞന്റ മഹോഷ്യറിന്റെ, അമ്മായിയുടെ മകളാണ് ശ്രീവിദ്യ. മഹോഷ്യറിന് മുൻപ് കൽക്കട്ടയിൽ ആയിരുന്നു ജോലി, വിവാഹശേഷം ശ്രീവിദ്യയും മഹോഷ്യറിന്റെയൊപ്പം ഇവിടെ കൽക്കട്ടയിലേക്ക് പോകുന്നു. അവൻ അവിടെ താമസം ആരംഭിച്ചിട്ട് ഇണ്ട്രാശ് എത്താണ്ട് ഒരുപാട് ആയെങ്കിലും, നാട്ടിന്ത്പുറത്തെ ആ ജീവിതരീതിയും,

ശ്രേണികളുമൊന്നും പുർണ്ണമായും അവൻ കൈവിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല. അവൻ അച്ചന്ന് ലേശെം മാറ്റമുണ്ടായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, അമ്മ ഇഴേഷാഴും ആ പഴയ നാട്ടിന്പുറത്തുകാരി തന്നെയായിരുന്നു. അനന്തൻ ജനിക്കുന്നത് അവിടെ പാലക്കാട് വെച്ചാണ്. പകേശ ഇവിടെ കൽക്കട്ടയിലാണ് അവൻ ഇതുവരെ പറിച്ചതും വളർന്നതും. എക്കിലും മനസ്സുകൊണ്ട് അഴേഷാഴും അവൻ ആ പാലക്കാട്ടുകാരൻ തന്നെയായിരുന്നു. ചെറുപണം മുതൽക്കേ അമ്മ പറിപ്പിച്ച ശീലങ്ങളും, അമ്മ പറഞ്ഞതു തന്ന പഴക്കമകളുമെല്ലാം കേട്ട് വളർന്നതുകൊണ്ട് അവൻ ഭാഷയിൽ പോലും ഒരു മലയാളത്തിനിമയുണ്ടായിരുന്നു..

ചിത്രം വരക്കുന്നതും, പാട്ടപാടുന്നതുമൊക്കെ അനന്തന് വലിയ പ്രിയമാണ്. നന്നായി പറിക്കുകയും ചെയ്യും. ഇൗയടക്കത്തിടക്ക് നടന്ന ഒരു ചിത്രരചന മത്സരത്തിന് അവൻ ഓന്നാം സ്ഥാനം കിട്ടിയതേ..! അവൻ പറിക്കുന്ന സ്കൂളിന് അവനൊരു അഭിമാനമായിരുന്നതുകൊണ്ട് ടീച്ചർമാർക്കും, കുട്ടകാർക്കുമൊക്കെ അവൻ ഇവിടെ നിന്നും പോകുന്നതിൽ നല്ല വിഷമമുണ്ട്. താൻ പറിച്ച സ്കൂളിലെ അദ്ദേഹക്കരാട്ടും സാഹാരിക്കരാട്ടും യാത്രചോദിക്കുന്നേബാൾ അവന്നും കണ്ണുകൾ നിന്നുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അവസാനം തന്നെ പ്രിയജേട്ട് അദ്ദേഹപികയായ മേരി ടീച്ചർനോട് യാത്ര ചോദിക്കുന്നേബാൾ ടീച്ചർ അവന്നു നെറുകയിൽ കൈവെച്ചു അനുഗ്രഹിച്ചു “എന്നു കുട്ടി മിടുകനോയി പറിക്കണം.... ടീച്ചർമ്മയുടെ അനുഗ്രഹം ഉണ്ടാവും എന്നും.” ടീച്ചർഗുടെ ആ അനുഗ്രഹിതമായ വാക്കുകൾ കേടുപോശം എന്തെന്നില്ലാത്ത ഒരു ശക്തി അവന്നും കുളിൽ നിന്നുന്നതായി അവൻ ഒത്താനി..

വെവക്കാതെത്തന്നെ അവൻ താൻ ഇതുവരെ വളർന്ന കൽക്കട്ട എന്ന മഹാന്മാരന്തോട് യാത്ര പറഞ്ഞതു പാലക്കാട്ടുക്ക് ദ്രാഡിന് കയറി...

ഒരുപാട് നാളുകൾക്ക് ശ്രേഷ്ഠമാണ് അവൻ അദ്ദേഹത്തിൽ പോകുന്നത്
അതുകൊണ്ട് അവൻ സന്തോഷവാനായിരുന്നു പോലും
മനസ്സിന്റെ ആഴ്ചയെലക്ക് വെരുവാശിച്ചുപോയ കർക്കട്ടു നഗരത്തെ
അദ്ദേഹം മുട്ടോടെ പറിച്ചുമാറ്റുന്നതിൽ അവൻ നിന്നു
ദുഃഖമുണ്ടായിരുന്നു.

മുന്ന്

രണ്ടു ദിവസം നീഞ്ഞുനിന്ന ധാത്രക്കാടുവിലാണ് അവൻ
തിരഞ്ഞെടുപ്പിലേക്ക് എത്തിച്ചേരുന്നത്...

ഒരു വിശാലമായ മുറ്റം, കുറച്ചേഡാക്ക് മാറി ഒരു പശുത്താഫുത്ത് ഒരു
പത്തായപ്പുര, ഇതിനോടൊക്കെയും കുറച്ചുമാറി ദിവസവും വിളക്ക്
കത്തിച്ചുവരുന്ന ഒരു ചെറിയ കുരിയാല, ഇതിന്റെയെല്ലാം നടവിൽ
ഒരു പ്രായിയേം കുട്ടിയാണ് ആ വലിയ വീട് നിലനിന്നിരുന്നത്. ഒരു
പഴയ നാലുകൈക്ക് വീട്.

അവിടെ തിരഞ്ഞുവീടിന്റെ മുറ്റത്ത് ഒരു ഭാഗത്ത് ധാരാളം നെല്ല്
ഉണക്കാനായി ഇട്ടിട്ടുണ്ടായിരുന്നു കുറച്ചു സ്ത്രീകൾ ചേർന്ന്
അരത്താക്ക മെതിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. അവിടെ പറമ്പിൽ
ധാരാളം തെങ്ങുകൾ നിരന്നു നിൽപ്പുണ്ട്. അതിൽ നിന്നും ലഭിച്ചതാവാം
പത്തായപ്പുരയേം കുറച്ചു മാറി ഒരു ഭാഗത്ത് ഒരുപാട് തെങ്ങുകൾ
അടുക്കി ഇട്ടിട്ടുണ്ട്. മുത്തപ്പുനാട്ട് ഒരു കസവുമുണ്ടും ഉടുത്ത് ഒരു
നേരുത്തും തലയിൽ ചുറ്റി അദ്ദേഹം കാര്യസ്ഥിൽ
രാഖവപിള്ളയേം ദാപം അതിന്റെ കണക്ക്
എടുത്തുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ് - ഇതാക്കയോജിരുന്നു അനന്തന
അവിടെ എത്തിയേണ്ടാശ് ആദ്യം കണ്ട കാഴ്ചകൾ.

അവരെ കണ്ടതും മുത്തുഴുന്ന് അവരുടെ അടുത്തെക്ക് ചെന്നു.

“അല്ലോ, ഇതാരാ ഈ വനിരിക്കണം.... എത്രകാലായി എന്ന് എൻ്റെ പേരെകുട്ടു കണ്ടിട്ട്...” അത് പറഞ്ഞു മുത്തുഴുന്ന് അവന്റെ കവിളിലൊരു മുത്തം കൊടുത്തു.

“യാത്ര ഒക്കെ സുവായിരുന്നോ മോളേ?”

“ഉവ്വേം അച്ചും, നന്നായിരുന്നു..”

ടോ രാഹുവാ... താൻ കി മുട്ടു മണിയങ്ങനീട് ഇതോക്കെ അംഗങ്ക് അക്കുത്തെക്കിടാൻ പറാ.. നോ?”

“ഉവ്വേം ഇഷ്ടനു പറയാം..”

ആ വലിയ വീടിലെ പുറമ്പണിയോക്കെ ചെയ്യാൻ അവന്റെ മുത്തുഴുന്ന ഒരുപാട് ആളുകളെ പ്രദേശകം, പ്രദേശകം നിർത്തിയിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. വലിയ പ്രമാണിയാണ് മുത്തുഴുന്ന്, വടക്കേഴുരി ശോവിന്തൻ നമ്പ്രാർ എന്ന് പറഞ്ഞാൽ ആ നാട് മുഴുവൻ അറിയും.

പിന്നെ എടുത്ത് പറയേണ്ട മണ്ണാരു കാര്യം തറവാട്ടുവിടിത്തോടു പത്തായപുരയോടും കുറച്ച് മാറി വടക്കു ഭാഗത്തായി നിന്നിരുന്ന ആ വലിയ തെന്നാവിനെകുറിച്ചാണ്. മുത്തുഴുന്ന് ചെറുപണം മുതൽക്കെ ആ മരം അവിടെയുണ്ടായിരുന്നു അതേ. എല്ലാ കൊല്ലുവും അതിൽ നിന്നെയെ മാസ്ഫമമുണ്ടാകും, കൂടാതെ ആ മാവിന്റെ ചില്ലയിൽ ഒരു വലിയ ഉള്ളതാലുമുണ്ട്. അടുത്തുള്ള കുട്ടികളെക്കെ വന്ന് അവിടെ ഉള്ളതാലാടുന്നത് പതിവാണ്. അതിനേപാൾ മാസ്ഫകാലമാണെങ്കിൽ

പിന്ന പറയേണ്ട്, ഉള്ളത്താലാടുമ്പോൾ ദാ കിടക്കണ്ണു ഓരോ മാൺഡയും താഴെ...!!

ഓൺകാലമാകുമ്പോഴേക്കും തറവാട്ടുവീടിൽ വലിയ ആരോഹണശമാണ്. ആ നാട്ടിലുള്ള ചെറിയ കുട്ടികൾ മുതൽ വയസ്സായവർ വരെ അവിടെ തറവാട്ടുവീടിൽ ഒത്തുകൂടും ഓൺകളികളും, തീരുവാതിരകളിയുമൊക്കെയായിട്ട്. തറവാട്ടുവീടിന്റെ അടുത്ത് തന്നെയൊരു ശ്രീകൃഷ്ണസ്ഥാമി ക്ഷേത്രമുണ്ട്. അവിടുതെ ഉദ്ധവത്തിനു മുൻകൈക്കയെടുത്തിരുന്നതും അനന്തന്റെ തറവാട്ടുകാരാണ്. ക്ഷേത്രത്തിൽ കൊടി കയറിയാൽ പിന്ന അവിടെ എല്ലാവരും നല്ല തിരക്കാണ്. ഉദ്ധവത്തിനുള്ള തയാറൊടുപണിലായിരിക്കും എല്ലാവരും. ചുരുക്കി പറഞ്ഞാൽ ആ നാട്ടിന്പുറത്തെ ഒരു വലിയ പാരമ്പര്യമുള്ള തറവാട് തന്നെയായിരുന്നു അവൻ്റെ തറവാട്ടുവീട്.

അവിടെ തറവാട്ടുവീടിൽ അവൻ്റെ മുത്തുബും ശോവിന്തും നമ്പ്യാർ, മുത്തുബും സാവിത്രി, പിന്ന അവൻ്റെ വല്യുമുഖം, വല്യും, അവരുടെ മകൾ മീനാക്ഷി എന്നിവരായിരുന്നു താമസിച്ചിരുന്നത്. അനന്തനേക്കാളും നാല് വയസ്സിനു മുതിർന്നതാണ് മീനാക്ഷി. കുഞ്ഞനുജൻ വന്നതിൽ പിന്ന അവളും വലിയ സങ്ഗതാശ്വരത്തിലാണ്.

അനന്തന്റെ അമ്മ അവിടെ ഒണ്ട് ഭിവസം താമസിച്ചു, ശേഷം കാന്ദയയിലേക്ക് അവിടെനിന്നുമാണ് പോയത്. കൽക്കട്ടയിലെ അവരുടെ വിട്ടും വസ്ത്വവുമെല്ലാം അവൻ്റെയുമുണ്ടും, അവരുടെ അവിടുതെ സഹായിയായിരുന്ന രാമകൃഷ്ണ നയനാഫേര എല്ലപ്പിച്ചിരുന്നു. ശേഷമാണ് ഇവിടെ തറവാട്ടിലേക്ക് എത്തുന്നത്. അമ്മ പോകുന്നതുകൈഞ്ഞും അവൻ നല്ല വിഷമമുണ്ടായിരുന്നു കാരണം അവനിതുവരെ അമ്മയെ പിരിത്തു എവിടെയും നിന്നുടുണ്ടായിരുന്നില്ല. പക്ഷേ തറവാട്ടുവീടിലായിരുന്നു

എന്നതുകൊണ്ട് ആർക്ക് അത്ര പ്രശ്നമൊന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇവിടെ മുത്തപ്പറ്റി അവൻ ഒരുപാട് കമകൾ പറഞ്ഞു കൊടുക്കും, മുത്തപ്പറ്റി അവനെ അവിടെല്ലാം ചുറ്റിക്കാണിക്കും, കൂടാതെ അവനെ സ്വന്തം മകനെ പോലെ നോക്കുന്ന, അമ്മായിയും അമ്മാവനും. പിന്നുന്നതുവേണം.

വൈകാതെ അനന്തര അവിടെ അടുത്തനീയുള്ള ഒരു സ്കൂളിൽ ചേർന്നു. കൽക്കട്ടയിലെ സ്കൂളിനേക്കാളും അവൻ ഒരുപാടാരുപാട് ഇഷ്ടമായത് ഇങ്ങനൊഴിവും അവനെ സ്കൂളായിരുന്നു.

അവിടെയെത്തി ആ പുതിയ അന്തരീക്ഷവുമായി പൊരുത്തപ്പെടാൻ ആർക്ക് രണ്ടു മുന്നു ദിവസം വേണ്ടിവന്നു എന്നത് ശരിയാണ്, പകുച പിന്നീട് അവിടെ എല്ലാവരോടും അവൻ കൂടുകൂടി. നന്നായി പറിക്കുകയും ചെയ്യും, അത് കാരണം അധ്യാപകർക്കെല്ലാം അവനെ വലിയ കാര്യമാണ്.

തിരുവാടു വിടിന്റെ അടുത്തുള്ള രണ്ടുപേരായിരുന്നു അവൻ പുതിയ സുഹൃത്തുകൾ ദേവനും, ശ്രീലക്ഷ്മിയും. രണ്ടുപേരും അവന്റെയൊപ്പമാണ് പറിക്കുന്നത്. വൈകിട്ട് സ്കൂൾ വിട്ടുകഴിത്താണോ, രണ്ടാളും അനന്തരൻ തിരുവാട്ടിലാണ്. യമാർത്ഥത്തിൽ അനന്തരനേക്കാളും ആ തിരുവാടുവിടിനെ കൂടുതൽ അറിയുന്നത് അവർക്ക് രണ്ടാർക്കുമായിരുന്നു.

നീങ്ങാട്ടേളും ചെറിയ തോടുകളുമൊക്കെ കടന്നുവേണം അവർ പറിക്കുന്ന സ്കൂളിക്ക് എത്തിച്ചേരാൻ. സ്കൂൾ കഴിഞ്ഞു തിരിച്ചു വിട്ടിലേക്ക് വരുമ്പോൾ അനന്തരനും കൂടുകൂകാരും കൂടി വഴിയിലെ ആ ചെറിയ തോട്ടിലും നീർച്ചാലിലുമെല്ലാം ഇന്ത്തെ മീൻ പിടിക്കുന്നതുമൊക്കെ പതിവാണ്. സ്കൂളിലേക്ക് മാത്രമല്ല മറ്റൊരുക്ക് പോയാലും മുന്നുപേരും ഒരുമിച്ചാണ് പോകാൻ, അതുകൊണ്ടാക്കെ തന്നെ ഓരിക്കലും വേർപ്പിരിക്കാനാക്കാതെ

സൗഹ്യദമായി തീർന്നു അവരുടെത്. ദേവൻ ഒരു പാവമാണ്. രണ്ടുപേരും എന്തുപറ്റത്താലും കൈശ്ചക്കും. ശ്രീലക്ഷ്മിയെ കണക്കാൽ ഒരു വാശിക്കാരിയാണെന്ന് തോന്നുമെങ്കിലും ആളും പാവമാണ്, എക്കിലും ലേശം സാമർത്യകാരിയാണ് എന്നത് പറയേണ്ടത് തന്നെയാണ്. മറ്റ് രണ്ടാശ്ചക്കുമില്ലാത്ത ദൈവ്യവും തന്മുഖവുമെല്ലാം അവൾക്കുണ്ടായിരുന്നു..

നാല്

അരങ്ങെന പരിച്ചും, കിളിച്ചും, രസിച്ചുമൊക്കെ ഒരു വർഷം അങ്ങ് കടന്നുപോയി. വേനലവധി ഇങ്ങെത്തി. ഇനിയിപ്പോൾ ദേവനും ലക്ഷ്മിയും മുഴുവൻ നേരവും എവിടെയാണ് എന്നത് എടുത്തുപറയേണ്ടതുണ്ടാ, രണ്ടാളും അവന്നു തിരബാടുവിട്ടിലാണ്. അവർ ഇല്ലക്കിൽ പിന്ന തിരബാടിൽ ഒന്നക്കവുമില്ല. അതുകൊണ്ടാക്കെ തന്ന തിരബാടിലുള്ളവർക്കെല്ലാം ദേവനെയും, ശ്രീലക്ഷ്മിയെയും അവിടുത്തെ കുട്ടികളുപോലെയാണ്. അവധിയായപ്പോൾ മുന്നുപേരുംകൂടി തിരബാടുവിടിനടുത്തുള്ള ധാരാളം ചില്ലകളുള്ള ആ ഇല്ലത്തി മരത്തിൽ മുള്ളും മറുസാമഗ്രികളും ഉപയോഗിച്ചു ഒരു ഏറുമാടം ഉണ്ടാക്കിയെടുത്തു. മുന്നുപേരക്കും ഒരേസമയം ഇരിക്കുവാൻ പറുന്ന അത്രയും വലിയ ഒരു ഏറുമാടം. കമക്കൾ പറയാനോ, അല്ലെങ്കിൽ എന്തെങ്കിലും ചർച്ചകൾ ചെയ്യാനോ പുസ്തകം വായിക്കാനായോ മറുമായിട്ടാണ് മുന്നുപേരും സാധാരണയായി അവിടെ ഒത്തുകൂടുന്നത്. ചില സമയങ്ങളിൽ പുറത്തുനിന്ന് വരുന്ന ആരക്കിലും നോക്കുന്നോൾ അവർ എന്തൊ ലോകക്കാര്യം ചർച്ചചെയ്യുകയാണ് എന്ന് തോന്തിപ്പോകും. അവരെ കുറം പറയാനും പറില്ല കാരണം

അരതുപോലെ അല്ലെല്ല മുന്നുപേരും ആ പ്രൗഢമാടത്തിന്റെ മുകളിൽ
ഇരുന്നുകൊണ്ട് സംസാരിക്കുക, ഒരു ജാടയോടുകൂട്ടി തന്നെ.
സത്യത്തിൽ അവിടെ പരസ്പരം വീസ്വ പറച്ചിൽ ആയിരിക്കും
നടക്കുന്നുണ്ടാകുന്നത്. പങ്കും പാവം പുറത്തുനിന്ന് നോക്കുന്നവർക്ക്
അത് മനസ്സിലാവണ്ടെ....!!

അന്ന് വിഷ്വവായിരുന്നു, അനന്തന്റെ ജീവിതത്തിൽ വഴിതിരിവുണ്ടായ
ദിവസം. മുത്തയ്ക്കിയോരുക്കിയ സമൃദ്ധി നിറന്തര വിഷ്വക്കണിയോക്കെ
കണ്ട ശ്രേഷ്ഠം, അതിരാവിലെ തന്നെ അനന്തൻ കുളിച്ചൊരുഞ്ചി
മുണ്ടാക്കയുടുത്ത്, ദേവനെയും, ശ്രീലക്ഷ്മിയെയുമൊക്കെ
ഒപംകൂട്ടി അടുത്തുള്ള ശ്രീകൃഷ്ണ സ്വാമി ക്രഷ്ണത്തിലേക്ക് പോയി.
അവിടെ ക്രഷ്ണത്തിൽ ഉത്സവം ഇന്നേത്താനായി. കൊടികയറി,
രണ്ടുമുന്നു ദിവസം കഴിത്താൽ ഉത്സവം ഇന്നേത്തും. അന്നേനെ
ക്രഷ്ണത്തിൽ എത്തിയതിനു ശ്രേഷ്ഠം അവിടെയുള്ള ആ
ആൽത്തറയിൽ മുന്നുപേരും കുറച്ചു നേരമിരുന്നു കമകളാക്കെ
പറത്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുവാണ് അനന്തൻ ആദ്യമായി അവളെ
കണ്ടുമുട്ടുന്നത്. പട്ടപാവാടയണിത്തെ, മുടിയിൽ മുല്ലപ്പുവും ചുടി
കഴുത്തിൽ ഒരു ചെറിയ മാലയും നെറിയിൽ ഒരു
ചന്ദനക്കുറിയുമണിത്തെ നല്ല നീളൻ മുടിയുമുള്ള ഒരു സുന്ദരി
പെൺകൂട്ടി അവിടെ പുറത്തുള്ള കൽവിളക്കിൽ ദീപം
തെളിയിക്കുന്നു. അവളുടെ താമരമൊട്ടു പോലെയുള്ള ആ കണ്ണുകൾ,
പനിനിർ പുവ്വപോലെയുള്ള ചുണ്ട്, അപ്പസരസുകൾ പോലും
ആസുധയപെടുന്ന രീതിയിലുള്ള ആ സൗന്ദര്യം. കൂടാതെ അവളുടെ ആ
ഹൃശ്യര്യം നിറന്തര മുഖം ദീപത്തേളുടെ ആ വെളിച്ചത്തിൽ ഒന്നുംകൂടി
ശ്രാബിച്ചിരുന്നു. ഒറ്റ നോട്ടത്തിൽ തന്നെ ആ പെൺകൂട്ടി അനന്തന്റെ
മനസ്സിനെ കവർന്നുടുത്തു. ഒരു നിമിഷത്തെക്ക് അവൻ്റെ ഹ്യുദയം
പോലും മിടിക്കാൻ മറന്നുപോയി....

അരന് അതഭ്യമായി പ്രബന്ധം അവരെ മനസ്സിനെ കീഴ്ചെടുത്തി.

“അരനന്തു...ടാ... അരനന്തു...”

എത്രൊ ഒരു ലോകത്ത് നിൽക്കുന്ന അവരെ ശ്രീലക്ഷ്മി വിളിച്ചുണ്ടത്തി.

“ടാ, നിന്നകിൽ എന്തുപറ്റി ?”

ദേവൻ ചോദിച്ചു.

“എനിക്കെല്ലിലുടാ, ഒ അവർ.... എന്തു സുന്ദരിയാ ആ കൂട്ടി ല്ലേ.”

ഒരു കൂള ചിരിയോടുകൂടി അവൻ അത് പറ്റെത്തങ്ങാൾ അത് കേടുന്നിന് ശ്രീലക്ഷ്മി അവനോട് “ടാ, ടാ.... എനിക്ക് മനസ്സിലായിട്ടു നിന്റെ പ്രശ്നം എന്താണെന്ന്.... എന്തെ അവർ നിന്റെ മനസ്സിൽ കയറിപ്പിയോ എഹ് ?”

“അതെനെ ചോദിച്ചാൽ. അതിനോ.. വേണമെങ്കിൽ അതെനെയും പറയാം.”

“ഹം, എല്ലാം ശരിയാക്കാവേണോ.. എന്തായാലും നീ ഇഷ്ടം വാ, വേഗം പ്രാർത്ഥമിച്ചിട്ട് ഫോകാം.”

“അതെന്നെന്നയാടി.. അവരെ ഇനിയും എവിടുന്ന് അങ്ങേഷിക്കാനാ ?”
അതുകേട്ട ഉടൻ തന്നെ ദേവൻ അവളോട് ചോദിച്ചു.

“അത് ശ്രദ്ധിയാ.. എടീ നീ ഒന്ന് ചെന്ന് ആ കുട്ടിയുടെ പേരെന്താണെന്ന് ഒന്ന് അങ്ങുംശിച്ചിട്ട് വാ..”

“തൊനോ... എയ്യ് അതൊനും ശ്രദ്ധിയാവില്ല.”

“എടീ ചെല്ല്. അവൻ നമ്മളുടെ ആത്മാർത്ഥം സുഹൃത്ത് അല്ലോ... ചെനിട്ട് വാ..”

ടുവിൽ രണ്ടുപേരുടെയും നിർബന്ധപ്രകാരം ശ്രീലക്ഷ്മി അരങ്ങേട്ടുകൾ ചെന്നു. എന്നിട്ട് അവങ്ങാടൊഴം ചെറന്ന് ആ വിളകൾ തെളിയിച്ചു.

“കുട്ടി ഇവിടെ പുതിയതാണോ, ഇവിടെങ്ങും കണ്ടിട്ടില്ല.”

അവൻ ശ്രീലക്ഷ്മിയെ ഒന്ന് ഓംകരി, എന്നിട്ട് ചിരിച്ചുകൊണ്ട് പറത്തു. “അതെ”

“ഉദ്ദോ, അപ്പോ സ്വന്തം തെറ്റിയിട്ടില്ല. കുട്ടിടെ പേരെന്താ?..”

“നന്ദിനി” വീണ്ടും ഒരു ചെറുപുത്രിവിരിയോടുകൂടി അവൻ പറത്തു.

“നല്ല പേരാണെല്ലാ, കുട്ടി ഇവിടെ ആദ്യാട്ടാ?”-

“അതെ, വെക്കേഞ്ഞ് വല്യുമെടു അടുത്ത വന്നതാ. ഒച്ചിടെ പേരെന്താ”

“എന്ത് പേര് ശ്രീലക്ഷ്മി, അല്ല ചേച്ചിയോ.. എന്ന കണ്ടാൽ ചേച്ചിയാണെന്ന് തോനുമോ? താൻ ഇനിയും എഴിലാ പടിക്കുണ്ണോ.”

“അരയോ അതല്ല, എനിക്കെന്നില്ലലോ ഈയാള് എന്നേക്കാൾ
മുതിർന്നതാണോ അല്ലയോ എന്ന്, എന്ന് അങ്ങനെയൽക്ക്
ശ്രീലിച്ചുപോയി അതാ... അല്ല അപ്പോൾ നമ്മൾ ഒരേ
പ്രായക്കാരാണെല്ലോ.”

“എയ്യ സാരല്ല, എന്ന് ഒരു തമാഴക്ക് പറഞ്ഞതല്ല... അത്
കാര്യക്കിഞ്ഞോ? നമ്മൾ ഒരേ പ്രായക്കാരാൻ, കൊള്ളാഡ്ലോ.”

അങ്ങനെ ശ്രീലക്ഷ്മി അവളെ കൂടുതൽ പരിചയപെട്ടു. ശ്രേഷ്ഠം അവൾ
പോയി കഴിഞ്ഞ് ശ്രീലക്ഷ്മി അനന്തസ്ഥി അടുത്തേക്ക് ഓടി.

“എടാ, ആ കുട്ടിയുടെ പേര് നന്ദിനി. ആലപ്പുഴക്കാരിയാണോ അവൾ.
അവധി ചിലവഴിക്കാൻ അവളുടെ വല്യമ്മയുടെ വിട്ടില് തതിയതാ,
അവളുടെ സംസാരവും ചിരിയുമൊക്കെ എന്ത് രസാ..!”

അതുകേട്ട അവൻ “പക്കേ ഇള വേനലവധി കഴിഞ്ഞതാൽ അവൾ
തിരിച്ചു പോവില്ലോ... ശോ എനിക്കുള്ളാട് ഒന്ന് സംസാരിക്കാൻ പോലും
പറ്റണില്ലലോ കൃഷ്ണാ..!”

ശ്രീലക്ഷ്മി: “അതിപോ എന്നായാലും അവൾ പോവില്ലോ... എടാ പക്കേ
അവൾ എന്നും ഇള കേഷത്തിൽ വരുമെടാ... നമുക്ക് നാളെയും
ഇവിടെ വരാം”

“ഉഭ്യാ... കി തീർച്ചയായും വരണോ”

“നീ നാളെ എന്നായാലും അവളുള്ള സംസാരിക്കണം. നിന്നെല്ല
സംസാരത്തിൽ വേണോ അവൾ വിഴാൻ. എന്തേ ശരിയല്ലോ..!” അത് കേട്ട്
ഒന്ന് ഉഷാറായ അവനോട് ശ്രീലക്ഷ്മി പറഞ്ഞു.

ആ പറഞ്ഞത് കേട്ട് അവനെ ഓൺ കളിയാക്കിയ മട്ടിൽ ദേവൻ “അത് പിന്ന പറയേണ്ടല്ലോ. സംസാരിച്ചു ആളുകളെ പോകരീലാക്കാൻ ഇവനെ കഴിഞ്ഞിട്ട് അല്ല മറ്റാരും.”

“ഉവ്വ്... നീ അങ്ങനെന്ന കളിയാക്കണംടോ... തൊൻ ചെറുപ്പം മുതൽ ഇങ്ങനെന്നയാ. സംസാരിക്കണമെന്നോടോക്കെ സംസാരിക്കണം, എന്ന് അച്ചുനുമ്മയുമൊക്കെ എന്ന അങ്ങനെയാ വളർത്തിയത്... ഹയ്യട”

അഭ്യന്തരം

അങ്ങനെ പിറ്റെ വസവും അവൾ അവിടെ കേശത്രത്തിൽ എത്തി. പതിവുപോലെ അവളും അവിടെ എത്തിയിട്ടുണ്ടായിരുന്നു.

ദേവൻ: “എടാ, നീ അങ്ങട്ട് ചെല്ലു്.”

“ഇപ്പറ്റെ പോരോട്ടാ”

“നീ ചെല്ലുണില്ലോ... കീ വാ നമുക്ക് വിട്ടിലേക്ക് പോവാം..!”

“വേണ്ട വേണ്ട തൊൻ പോവാം.”

അനന്തൻ അവിടെ നിന്ന് ഓൺ പ്രാർത്ഥമിച്ചു.

“എന്ന കൃഷ്ണാ തൊൻ എത്തെന ചെന്ന് അവളോട് മിണ്ടും... നിക്ക് അവളെ ഒരുപാട് ഇഷ്ടായി. നീ എന്ന കുടെതനെ ഉണ്ടാവദേണ കൃഷ്ണാ..”

അവൻ നടയിലേക്ക് സമർപ്പിക്കാൻ ശ്രീലക്ഷ്മിയുടെ കയ്യിൽ നിന്നും പുക്കുടയും വാങ്ങി കേഷത്തിനുള്ളിലേക്ക് നടന്നു.

കേഷത്തിനുള്ളിലേക്ക് എത്തിയ അവൻ നന്ദിനിയുടെ അടുത്ത് തന്നെ നിന്നാൻ പ്രാർത്ഥിച്ചത്. ശ്രേഷ്ഠം നന്ദിനി അവളുടെ കയ്യിലുള്ള പുക്കുട അവിടെ നടയിൽ ബെയ്ക്കാനായി മുഴേനാട്ട് നീങ്ങി. അവൻ അരങ്ങേഞ്ഞെടുക്ക് പോകുന്നത് കണ്ട് അവനും തന്റെ പുക്കുടയുമായി അവളോടൊപ്പം ശ്രീകോവിലിനടവേദനക്ക് നീങ്ങി. അവിടെ ഒരു വലിയ വിളക്ക് ഉണ്ടായിരുന്നു, അതിൽ ഇടിക്കാതെയിരിക്കാൻ അവൻ കുറച്ചു ഒതുങ്ങിയതും നന്ദിനി ആ സമയം അവളുടെ കയ്യിലുണ്ടായിരുന്ന പുക്കുട അവിടെ വയ്ക്കിട്ടു തിരിയുകയും ചെയ്തത് ഒരുമിച്ചായിരുന്നു. അതേനെ അവളുടെ കൈ തട്ടി അവൻ കയ്യിലുണ്ടായിരുന്ന പുക്കുടയിൽ നിന്നും പുക്കലൈല്ലാം താഴേക്ക് വിണ്ണു.

അവൻ ഓ തെട്ടി “നന്ന കൃഷ്ണാ.... അയ്യോ, തൊൻ അറിയാതെ ചെയ്തതാട്ടോ ക്ഷമിക്കാണോ, താൻ വരണ്ട് തൊൻ കണ്ണില്ലാരുന്നു...”

അവൻ അവളുടെ കണ്ണുകളിലേക്ക് നോക്കി.

അതേനെ അവൻ ആദ്യമായി അവനോട് ഇങ്ങോട്ട് സംസാരിച്ചു. അവൻ സംസാരിച്ചപ്പോൾ അനന്തന്റെ ഉള്ളിൽ എന്തോ ഒരു മത്തു പെയ്യുന്ന പോലെ അനുഭവപ്പെട്ടു. ആ മത്തിൽ അവൻ ഫുദയം ഒന്നുംകൂടി മരവിച്ചുപോയി. എന്ത് ചെയ്യണം, അല്ലെങ്കിൽ എന്ത് പറയണം

എന്നൊന്നും അറിയാതെ അവൻ അവിടെ അവളെ തന്ന നോക്കി നിന്നു, പകേഷ് പ്രഥമന അവന്റെയുള്ളിലെ അണ്ണയാത്ത അശി ആ തന്നുത്ത് മരവിച്ചിരുന്ന ഹൃദയത്തിനു ചുട്ട് പകർന്ന് അവളോട് സംസാരിക്കാനുള്ള ബെയര്യം അവന് വിണ്ണുകൊടുത്തു. താഴെ വിണകിടന്ന പുക്കളേല്ലോ എടുത്ത് മാറിയ ശേഷം അവൻ അവളോട് പറഞ്ഞു

“സാരല്ലു കുട്ടി, അറിയാതെ ചെയ്തതെല്ല..”

“പകേഷ്”

“സാരല്ലു അത് കാര്യാക്കണം.. കുട്ടി പ്രാർത്ഥമിച്ചുള്ളു..”

പകേഷ അവർക്ക് അത് നല്ല വിഷമം ആയി

പ്രാർത്ഥന എല്ലാം കഴിഞ്ഞു നന്ദിനി പുറത്തെക്ക് പോയി. പുക്കൾ താഴെ വിണാലെന്താ അവളോടൊന്ന് മിണ്ടാൻ പറിയല്ലോ എന്നോർത്തു അവന്റെ മനസ്സിൽ ഒരു പിണ്ഠിരി തുകി. കേഷത്തിനുള്ളിലായത് കാരണം അവനു കുടുതൽ ഓന്നും അവളോട് സംസാരിക്കാൻ സാധിച്ചില്ല

കുറച്ചു കഴിഞ്ഞു അവനും പ്രാർത്ഥനയോക്കെ കഴിഞ്ഞു പുറത്തെക്ക് വന്നു. നോക്കുമ്പോൾ അവിടെ അവനെ കാത്ത് നന്ദിനിയും നിൽപ്പുണ്ടായിരുന്നു.

അവർ ഓടി അവന്റെ അടുത്തെത്തെക്ക് എത്തി, എന്നിട്ട് അവർ അവനോട് ചോദിച്ചു “ഫോയ്, എന്തെ തനിക്ക് എന്നോട് ദേശ്യം”

“എനിക്കോ... അയ്യു, അങ്ങനെയൊന്നും ഇല്ലാദ്ദു, എന്ന് ഭാഗത്തും തെറുണ്ട്. ആ വിളക്ക് അവിടെ ഉള്ളതുകൊണ്ട് താൻ അതിൽ തട്ടാതെയിരിക്കാൻ ഇങ്ങോട് മാറി നടന്നതാ, പക്ഷേ...”

“താൻ നാളെ വരോ ഇവിടെ, എക്കിൽ തനിക്കുള്ള പുക്കളും കൂടി നാളെ താൻ വരുമ്പോൾ കൊണ്ടാരാം..”

“എയ് എന്തിന്, അതെന്നും സാരല്ലു കൂടി.”

“അതെന്നു നിക്ക് ബുദ്ധിമുട്ടാവൊന്ന് കരുതിയിട്ടാണോ...എക്കിൽ എനിക്കോരു ബുദ്ധിമുട്ടും സ്ഥാം.”

“ഓ, ക്കി ആയിരക്കാട്ട, എല്ലാം തന്നും ഇഷ്ടം പോലെ...”

“ക്കി ശേരി, പോട്ട. യേയു പേര് ചോദിക്കാൻ മറന്നു എന്താ തന്നും പേര്.”

“അനന്തൻ. എല്ലാരും അനന്തു എന്ന് വിളിക്കും”

“ഓ എക്കിൽ താനും അങ്ങനെ തന്ന വിളിക്കാം.. എന്ന് പേര് നന്ദിനി.” ഒരു ചിരിയേയാടുകൂടി അവൾ പറഞ്ഞു. അവൾ ചിരിച്ചുപ്പോൾ അവളുടെ നുണക്കുഴി ഒന്നുംകൂടി നന്നായി വക്തമായി.

“അഹ് എനിക്കരിയാം.” ആ ചിരിയിൽ മയ്യെടി നിന്ന അവൻ, ഒന്നും ആലോച്ചിക്കാതെ ചാടി കയറി പറഞ്ഞു.

“അതെന്നെന്നും?”

അപ്പോൾ അമളി പറിയ കാര്യം അവന് പെട്ടന് മനസ്സിലായത്, പക്ഷേ അവൻ പെട്ടന് തന്ന അത് തിരുത്തി.

“ഓ അത് താൻ, കുട്ടി അവിടെ കേൾക്കുള്ളിൽ വഴിപാട് കഴിക്കണ്ട് കണ്ണു, അപ്പോൾ കേടുതാ..”

അത് കേടു അവർ “ഓ അത് താൻ ശ്രദ്ധിച്ചു ലേണ്ടായാലും താൻ ആള്ള് കൊള്ളാം, കി ശേരി പോട്ടു, വല്യുമുണ്ടാക്കും.”

“ഓ ആയിക്കൊടു..”

അങ്ങനെ അവൻ വിചാരിച്ചിരുന്നതിനുമഷും, അല്ലെങ്കിൽ അതിന്റെ ഇടത്തായിരുന്നില്ലോ അവിടെ നടന്ന കാര്യങ്ങൾ. അങ്ങനെ ആദ്യമായി അവന്റെ മനസ്സിൽ പ്രണയത്തിന്റെ ആ മനാരപ്പുവ് വിരിത്തു

ഒരു പക്ഷേ അവന്റെ പ്രാർത്ഥന കേട്ടിട്ട് ശ്രീകൃഷ്ണ
ഭഗവാനായിരിക്കും, അങ്ങനെ ഒരു സന്ദർഭം അവൻ അവിടെ ഒരുക്കി
കൊടുത്തത്. അങ്ങനെയും ചിന്തിക്കാം.

അവന്റെ വിശ്വാസപ്രകാരം അവന്റെ കുടെ അപ്പോഴുണ്ടായിരുന്ന
കണ്ണന് അവൻ നന്ദി പറ്റുകൊണ്ട്, ഭഗവാൻ ചാർത്താൻ ഒരു
തുളസി മാലയും വാങ്ങി നൽകിയശേഷം, അവൻ തിരികെ
പുറത്തെക്ക് വന്നു.

പുറത്തെക്കിറ്റിയ അവൻ അവന്റെ ചെങ്ങാതിമാരെ നോക്കി. അവർ
അവിടെ ആൽത്തറയിൽ ഇതെല്ലാം കണ്ണുകൊണ്ടുതന്നെ
ഇരിപ്പുണ്ടായിരുന്നു. അനന്തര അവരുടെ അടുത്തക്ക് ചെന്നു.

അവനെ കണ്ടതും ശ്രീലക്ഷ്മി “അനന്തര, നാ... തെങ്ങശ്രീ ഇവിടെ തന്ന
നിൽപ്പുണ്ടായിരുന്നു എന്നു.. ശേരിക്കും എന്താടാ സംഭവിച്ചത്.. അവൻ

നിന്നെയും കാത്ത് നിൽക്കുവായിരുന്നേന്ന് തോന്തുന്നു, ഇതെങ്കിലും ഒന്നും ആയിരുന്നോ ?”

“ഉവ്വ്, എടി ശേരിക്കും തോൻ വിചാരിച്ചതിലും എളുപ്പമായി കാര്യങ്ങൾ”

അവൻ അവിടെ നടന്ന സംഭവങ്ങൾ എല്ലാം അവരോട് വിവരിച്ചു.

അത് കേട്ട ദേവൻ “തോൻ പറഞ്ഞില്ലോ. ആളുകളെ സംസാരിച്ചു പോക്കരിലാക്കാൻ ഇവനെ കഴിത്തിട്ടുള്ളൂ മറ്റാരുമെന്ന്... കൊള്ളാം എന്തായാലും”

ഈ തവണ ശ്രീലക്ഷ്മി അവനെ കളിയാക്കിക്കൊണ്ട് പറഞ്ഞു “ഉവ് ഉവ്... നടക്കട്ടേ”

അവർ തിരികെ വീടിലേക്ക് എത്തി. അന്നത്തെ ആ ദിവസം അവൻ ശേരിക്കും ഉറന്നാണെന്ന സാധിച്ചില്ല. കണ്ണടച്ചാൽ അവൻ അവൻ മുൻപിൽ വന്ന് ചിരിക്കുവാൻ. “എന്ത് ഭംഗിയാ അവളുടെ ആ ചിരി, എന്ത് കൃഷ്ണാ...” എന്നെന്നെയാക്കാതെയോ അവൻ ഓരോ വെള്ളപ്പിച്ചു.

പിറ്റേന് രാവിലെ തന്നെ മുവർസംഘം ക്രഷ്ണത്തിൽ എത്തി. നന്ദിനി പറഞ്ഞത്തുപോലെ തന്നെ ഒരു പുക്കുട നിറയെ പുക്കളുമായി വന്നു.

ശ്രീലക്ഷ്മി: “ഡാ... അവൻ വരുന്നുണ്ടെന്നു നീ അഞ്ചുക്ക് ചെല്ലു്.”

അവൻ അവരുടെ അടുത്തത്തി.

നന്ദിനി ശ്രീലക്ഷ്മിയോട് ചോദിച്ചു, “ആഹാ നിങ്ങൾ സുഹൃത്തുകളാണോ”

“ഉവ്വ്, എന്നു ആത്മാർത്ഥമ സുഹൃത്തുകളോ ഈ രണ്ടും....”

നന്ദിനി അനന്തൻ കയ്യിൽ പുക്കുട കൊടുത്തിട്ടും ചോദിച്ചു
“ഈ സന്ദേശം സന്ദേശം തനിക്ക്?”

“അരയോ, കുട്ടി എന്തിനാ വെറുതെ ഇതൊക്കെ കൊണ്ടുവന്നു.”

“പോയ് അതൊന്നും സാരല്ലു്.”

അങ്ങെനെ അനന്തൻ അവളോട് കൂടുതൽ അടുത്തു. അവളോട്
കൂടുതൽ കാര്യങ്ങൾ ചോദിച്ചു മനസ്സിലാക്കി. ഇങ്ങാൾ അവൾ
എത്താണ്ട് അവൻ സംസാരത്തിൽ വീണമട്ടാണ്. പക്ഷേ ഈ അവധി
കഴിത്താൽ അവൾ തിരികെ അവളുടെ നാടായ ആലപ്പുഴയിലേക്ക്
പോകും.

അങ്ങെനെ ദിവസവും കേൾത്തിയിൽ വരുമ്പോൾ അവളുമായി
സംസാരിക്കുന്നത് ഒരു പതിവായി.

ആര്

ഒരു ദിവസം അവൻ ഒറ്റക്ക് കേൾത്തിയിലേക്ക് പോയി. കുറച്ചു നേരം
അവൻ ആ ആൽത്താരയിൽ അവളേയും കാത്തിരുന്നു പക്ഷേ അവൾ
അന്ന് കേൾത്തിയിലേക്ക് വന്നില്ല. ഒരു പക്ഷേ അവൾ തിരികെ
നാടിയിലേക്ക് പോയിട്ടുണ്ടാകാം. അത്രയും നാൾ അവന്നുയുള്ളിൽ
ഉണ്ടായിരുന്ന സന്ദേശം ഒരു നിമിഷം കൊണ്ട് ഇല്ലാതായി. അവൻ
തിരികെ തറവാട്ടിയേക്ക് നടന്നു. അവിടെയെത്തീയ അവൻ അവന്നു
മുറിയിൽ കയറി വാതിലാട്ടു, അത്രയും നേരം അവൻ പരമാവധി

ഉള്ളിലടക്കി വെച്ചിരുന്ന സകടങ്ങളെല്ലാം അവൻ മനസ്സിൽ നിന്നും
പുറത്തേക്ക് വന്നു. അവൻ വിഞ്ഞിപ്പാടി..

എന്നകിലും ഒരു ദിവസം അവൻ തിരികെ പോകുമെന്ന് അവൻ
അറിയാമായിരുന്നു എന്നിട്ടും അവൻ അവളെ വളരെയധികം
സ്വന്നഹിച്ചു. ഒരുപാട് പെൺകുട്ടികളെ അവൻ കണ്ടിട്ടുണ്ട്, പക്ഷെ
അവരിൽ ഒരാളുപോലും ഇന്നൊവരെ അവൻ മനസ്സിനെ
കവർന്നെന്നതിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല. 'എന്തുകൊണ്ടായിരിക്കാം അവൻ?'
അവൻ ചിന്തിച്ചു. അവളെ ഇന്നീയും കാണാൻ സാധിക്കുമോ എന്ന്
ഒന്നുംതന്നെ അവന്നിയില്ല. കുറച്ചു കാലം കൊണ്ട് ഒരുപാട്
സദനാശങ്ങളും ഓർമ്മകളും അവൻ സമാനിച്ചിട്ടാണ് അവൻ
തിരികെ പോയത്. ആ സദനാശങ്ങളും ഓർമ്മകളുമാണ് ഇപ്പോൾ
അവന്റെ മനസ്സിനെ ഭേദഗതിക്കുന്നതും. താനും അവളും ഒരിക്കലും
കണ്ടുമുട്ടാണ് പാടില്ലായിരുന്നു എന്ന് അവൻ ഒരു നിമിഷം
ചിന്തിച്ചുപോയി. അവളെ മറക്കാൻ അവൻ അവന്റെ പരമാവധി
ശ്രമിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു പക്ഷെ അങ്ങനെയൊന്നും അവളെ പെട്ടെന്ന്
മറക്കാൻ സാധിക്കില്ല എന്ന സത്യം അവൻ മനസ്സിലാക്കി. അവളുടെ
ഓർമ്മകൾ അവനെ നിരന്തരം വേട്ടയാടിക്കൊണ്ടിരുന്നു, പഴയ
കളിയും ചിരിയും ഒന്നും ഇല്ലാതായി. അവനിലുണ്ടായ മാറ്റങ്ങൾ
തറവാടിലുള്ളവർ ശ്രദ്ധിച്ചു തുടങ്ങിയെന്ന് കണ്ടപ്പോൾ എല്ലാ
ദുഃഖങ്ങളും അവൻ മനസ്സിനുള്ളിൽ ഒതുക്കി പഴയ അനന്തര
ആവാം ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടയിരുന്നു. പക്ഷെ ഭേദനകൾ അതിന്റെ
മുർദ്ദന്മാവസ്ഥയിൽ എത്തുങ്ങേണ്ട പലപ്പോഴും അവൻ
ചെങ്ങാതിമാരുടെ മുൻപിൽ പൊട്ടിക്കരണത്തിരുന്നു..

അങ്ങനെ നാളുകൾ കടന്നുപോയി, സ്വാഭാവികമായും അവൻ പതിയെ
പതിയെ പഴയ അനന്തനായി മാറി. പക്ഷെ എക്കിലും ഇടക്ക് അവളെ
ഓർമ്മവരുത്തേണ്ട അവൻ ആ ആർത്ഥത്തിനിൽ ചെന്നിരിക്കും.

അവനിങ്ങാൾ ഹൈസ്കൗൺ വിദ്യാർത്ഥിയാണ്..

മുത്തഴുന്ന അവനാരു സെക്കിൾ വാദ്യികൊടുത്തു.

ദേവന് നേരത്തെ തന്ന ഒരു സെക്കിൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇങ്ങാൾ സെക്കിളിലാണ് മുന്നുപേരുടെയും കുക്കം. ദേവനോ അനന്തനോ ശ്രീലക്ഷ്മിയേ സെക്കിളിന്റെ പുറകിലിരുത്തും അദ്ദേഹന്യാണ് ഇങ്ങാൾ അവർ സ്കൂളിലേക്ക് പോകുന്നത്.

പ്രശ്നം

അദ്ദേഹ വിണ്ടും സമ്പ്രായുടെയും ഫോശ്വരവ്യതിഞ്ച്ചയും ഒരു ഓൺകാലംകൂടി വന്നെത്തി. അത്തം മുതൽ പത്ത് ദിവസം വരെ അത്തപ്പുകളിൽ ഒരുക്കുന്ന ഒരു പതിവുണ്ടായിരുന്നു തറവാട്ടുവീടിൽ. അനന്തനും കുടുക്കാരുമാണ് അതിന് നേത്യത്വം വഹിച്ചിരുന്നതും. തൊടിയിൽ നിന്നും പറമ്പിൽനിന്നുമൊക്കെ പുക്കുട നിറയെ എന്നും പുക്കൾ ശേഖരിച്ചുകൊണ്ടുവന്ന്, അതുപയോഗിച്ചാണ് അവർ പുക്കളിൽ ഒരുക്കിയിരുന്നത്.

ഇത്തവണ ഓൺ കുടാൻ അവന്റെ അമ്മയും അച്ചന്നും തറവാട്ടുവീടിൽ എത്തിയിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. നാളുകൾക്ക് ശേഷമാണ് അവർ ഓൺ ആഞ്ചലിക്കാൻ തറവാട്ടിലേക്ക് എത്തുന്നതും. കുടാതെ ഈ ഓൺ ആഞ്ചലിക്കാൻ കാന്നയിൽ അവരോടൊപ്പം ജോലിചെയ്യുന്ന അവരുടെ ഒരു സുഹൃത്തും കുടുംബവും കൂടി വരുന്നുണ്ടായിരുന്നു തറവാട്ടുവീടിലേക്ക്.

വൈകാതെ ഉത്രാടഭിനമെത്തി, രാവിലെ തന്ന കുളിച്ചൊരുദ്ദീ നാലുപേരുംകൂടി കേഷത്തിലെക്കെ പോയി തിരികെ വീടിലേക്ക്

എത്തി. ഉച്ചക്ക് നല്ല വിഭവ സമൃദ്ധമായ സദ്യയും കഴിഞ്ഞത് അനന്തനും അങ്ങനെ വരാന്തയിൽ ഇരിക്കുകയായിരുന്നു. അപ്പോൾ ആ കിറ്റത്ത് അംബാസഡർ കാർ തറവാട്ടുവീടിന്റെ മുറ്റത്തെക്ക് വന്ന് നിന്നും. അവൻ അച്ചുന്നേൻ സുഹൃത്തും കുടുംബവും ആയിരുന്നു അത്.

“അച്ചു... അമേ... ഒരു അവരെത്തിട്ടോ!”

കാറിൽ അവർ നാലുപേരുണ്ടായിരുന്നു
മേഘോഷ്യവിന്റെ സുഹൃത്ത് കൂൾഡുമാറും, ഭാര്യ രേവതിയും
അവരുടെ രണ്ടു മകളും.

കാറിൽ നിന്നും അവർ നാലുപേരും ഇരിഞ്ഞി. അതിൽ അവസാനം
ഇരിഞ്ഞിയ പെൺകുട്ടിയെ കണ്ട് അവൻ തെട്ടി, അതേ 'നന്ദിനി'.
അവളെ കണ്ടതും, അവൻ ഹൃദയം വേഗത്തിൽ മിടിക്കാൻ തുടങ്ങി.
അവൻ ചുറ്റുമുള്ള ലോകവും സമയവും ഒരുനിമിഷം
നിശ്ചലമാകുന്നത് പോലെ അവന് അനുഭവശേഷ്ടകും. അവളെ വീണ്ടും
കണ്ടുമുട്ടുമെന്ന് അവൻ ഒരിക്കലും വിചാരിച്ചിരുന്നതല്ല. അവനെ
പോലെ തന്നെയായിരുന്നു നന്ദിനിയും, പെട്ടന് അവനെ കണ്ടപ്പോൾ
അവളുമാകെ തെട്ടിപ്പോയി.

“നന്ദി, നീ....”

“ഈ തന്റെ തറവാടായിരുന്നോ?..”

ഈ കേടു നന്ദിനിയുടെ ചെച്ചി, “ഈതാങ്ങോ നീ പറത്തു അനന്തനും?”

“അതേച്ചി...”

“അതും, അപ്പോൾ നന്ദിക്കുമോ ശ്രദ്ധിച്ച് ഇനിം ഇവിടെ നിൽക്കുമ്പോൾ ഒരു കൂട്ടായഘ്ലാ” അവനെ ബന്ധകൾ നന്ദിനീടെ അമ്മ പറത്തു.

“ഇവിടെ നിൽക്കാമോ?”

അത്ഭുതത്വത്താട അനന്തര ചോദിച്ചു

“അതെ അവർ ചിലഫോൺ അടുത്ത കൊല്ലം മുതൽ ഇവിടെ വല്യമേട അടുത്ത് നിന്മായിരിക്കും പറിക്കണ്ണത്. തൊന്ത് അങ്ങ് കാന്ദയിലേക്ക് പോവാ. ഇവിടെ അവളുടെ വല്യമുക്ക് മക്കലോന്തും ഇല്ല്യാലോ. അപ്പോൾ അവർ ഇനിയും ഇവിടെയാ നിൽക്കണ്ണത്. ഓവുന് അവിടെ കാന്ദയിൽ തന്ന ബന്ധകൾ കോഴ്സ് കുംഘീറ്റ് ചെയ്യണം എന്നാ..”

അതുകേട്ടതും അവന്റെ മനസ്സിൽ ഇതുവരെ വാടിയപ്പോയ സ്വപ്നങ്ങളും പ്രതീക്ഷകളുമെല്ലാം ഒരിക്കൽക്കൂടി പുവണിഞ്ഞു. ആദ്യമായി തോന്തിയ പ്രഥമം അങ്ങനെയെയാനും നഷ്ടപെടുകയില്ല എന്നത് അവൻ ബോധ്യമായി. എവിടെനിന്നോ വന്ന ഒരു പെൺകുട്ടി, ഇന്നോവരെ ഒരു പെൺകുട്ടിക്കും കീഴടക്കാൻ കഴിയാത്ത അവന്റെ മനസ്സ് കീഴടക്കിയവർ, അവനിൽനിന്നും അകന്നുപോയിട്ടും ഒടുവിൽ അവന്റെയടുത്തു തന്ന എത്തിച്ചുർന്നവർ. ശ്രീകുമാരി അവർ തമ്മിൽ എന്നൊരു മുൻജമ ബന്ധം അല്ലെങ്കിൽ അവരെ തമ്മിൽ അടുപ്പിക്കുന്ന എന്നൊരു തരം ശക്തി എന്നതുപോലെ അന്ന് അവർ തിരികെ വന്ന ആ ദിവസം അവൻ തോന്തി. പകേശ പ്രഥമം, ഇപ്പോൾ അത് അവന്റെ മനസ്സിൽ മാത്രമാണുള്ളത്, അതല്ലെങ്കിൽ സത്യം....

അവർക്ക് താമസിക്കാനായി, തറവാട്ടുവീടിന്റെ വടക്കേ മുറി നേരത്തെ തന്ന ശ്രീപത്മനാഥത്തിയിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. അവിടെയെത്തും ഒരു

കുളിയൊക്കെ കഴിത്തെ ശേഷം നന്ദിനി ഓരേ അനന്തനെ
അനേകം അവന്റെ മുറിയിലേക്ക് ചെന്നു.
“അനന്തു...”

അവളുടെ വിളി കേടുപോൾ അവൻ ഒരു നിമിഷം പരിഭ്രാന്തനായി
“തൊൻ അക്കദേതക്ക് വരേന്നാണു?”

“തീർച്ചയായിട്ടും, എന്തിനാ കുട്ടി ചോദിക്കുന്നേ?”

“ഹവിടാക്ക ഇഷ്ടാദ്യാ...”

“പിന്നു.. ആദ്യാദ്യാ... ഉവ്വ്, ഉവ്വ്”

നന്ദിനി ആ മുറിയുടെ ഓൺ കാബ്ലിച്ചു
അനന്തന്റെ അമ്മയുടെ മുറിയായിരുന്നു അത്. പിന്നീട് അനന്തൻ
വന്നശേഷം അവന്റെ മുറിയായി അത്. ആ മുറിയിൽ അവന്റെ
അമ്മയുടെ പഴയ സാധനങ്ങൾ അപേജും കേടുകൂടാതെ
സുക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. അവൻ അപ്പേജുടുക്ക് നടന്നു.
അവിടെ മേശയുടെ പുറത്ത് ഒരു സ്വരസ്യത്തി വീണയും, ഒപ്പം
ചുവരില്ലായി വയലിനും വയലിനും തുക്കി ഇട്ടുണ്ടായിരുന്നു. കൂടാതെ
അനന്തന്റെ അമ്മ കഞ്ചരിയിൽ പഞ്ചടുക്കുന്നതും ഇളയരാജ, എം.
എസ് സുഖലക്ഷ്മി, കെ. ഐ യേശുദാസ്, എസ്. പി.
ബാലസുഖേമണ്ണം തുടങ്ങിയ സംഗ്രഹിത പ്രതിക്കൂലുടെ കുട
നിൽക്കുന്ന ഒരുപാട് ഫോട്ടോകളുമൊക്കെ ആ ചുവരിലുണ്ടായിരുന്നു.
ആ ചിത്രങ്ങളോക്കെ കണ്ണ് അവളാക്കെ അവളാക്കെ
അത്തുപെടുന്നുപോയി.

“വിദ്യാമ്മ ഇതു വല്യ ആളാബന്ന് എനിക്ക് അറിയില്ലായിരുന്നു ഒട്ടം..
ചെറുപ്പം മുതലെ പറിച്ചിരുന്നോ സംഗ്രഹിതം?”

“പിന്നെ, അമ്മക്ക് സംഗ്രഹിതം ന് വെച്ചാൽ ജീവനാ. അഞ്ച്
വയസുള്ളപ്പോൾ മുതൽ പറിച്ചുതുടങ്ങിയതാ അമ്മ സംഗ്രഹിതം”

“അന്തേ, അപ്പോൾ ഈ ഉപകരണങ്ങളാക്കെ അദ്ദേഹത്വായിരിക്കും
അല്ലോ?”

“അതെന്ന്”

“ഈതൊന്നും ആരും ഇവിടെ എടുക്കാറില്ല എന്ന് തൊന്നുന്നു, ഒക്കെ
പഴയതായഅല്ലോ” അപ്പിടെ മേശയുടെ പുറത്തിരുന്ന വീണായിലേക്ക്
നോക്കി അവൻ പറഞ്ഞു.

“ഉവ്വേം, അമ്മ കൽക്കട്ടയിലേക്ക് പോയേണ്ണിനെ ആരും ഈതൊന്നും
തൊടാറില്ല.”

അവൻ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു നിർത്തിയതും അവൻ ആ വീണായൊന്നു
മീട്ടി.

അത് കേടു അവൻ ആശ്വര്യത്താടുകൂടി അവളോട് ചോദിച്ചു “നിന്നും
അതെന്നും വശമുണ്ടോ?”

“എയ്യ്, അദ്ദേഹം ഇല്ല, ലേശം അറിയാം.” പഴയതുപോലെ
അവൻ നുണ്ടാക്കും കാട്ടി ഓണ് ചിരിച്ചു. ആ ചിരിയാണ് അവനെ
തളർത്തുന്നത്.. അവൻ അവളെ തന്നെ നോക്കി നിന്നു.

“അനന്തു... എന്തുപറ്റി?”

"എയ്യ... ഒന്നും, നന്നായിട്ടുണ്ട്. താൻ വാ ഒരു കാര്യം കാട്ടി തരാം."

അരന്നതന്റെ അവലേയും കൂട്ടി നേരെ, ഇലത്തിമരത്തിലുള്ള എറുമാടത്തിനടുത്തേക്കെത്തി. "ഈതാൻ തെങ്ങളുടെ കേസ്റ്റം.. താൻ വാ ഒരു എഴുപ്പിയിൽ പിടിച്ചു കയറിയാ മതി"

"എയ്യ തൊനില്ല"

"സാരല്ലുഡോ... താൻ പേടിക്കണ്ണ തൊനില്ല"

അരന്നതന്റെ അവലേ കൈപിടിച്ച് എറുമാടത്തിലേക്ക് കയറ്റി

"ഈത് കൊള്ളാഡോ.. ആരാ ഈതൊക്കെണ്ണാക്കിയേ?"

"തെങ്ങൾ തന്നെ അല്ലാതാർ.... മിക്കഴേഷാഴും തെങ്ങൾ ഇവിടെയാ സമയം ചിലവഴിക്കാറും.. പുസ്തകങ്ങളാക്കെ വായിച്ചു ഇവിടിരുന്നാൽ സമയം പോകണ്ടെത്തെ അറിയില്ല."

"ഹാവു..., ഇനിയിപ്പോ താൻ ഇങ്ങനോട്ടുകൾ വരുമ്പോ നിങ്ങളോക്കെ ഉണ്ടാക്കാം ഇവിടെ കൂട്ടായിട്ട്.. സമാധാനം ആയി!"

"പിന്നില്ലെ തീർച്ചയായും... ഒരു ആ മാവ് കണ്ണോ, മുത്തഴുന്നു ചെറുപ്പം മുതലേ അതവിടെയുണ്ടാക്കുന്നു... അതിന് കിട്ടുന്ന മാസ്ഫത്തിനു എന്താ രൂചിന് അറിയേണ്ടിക്കൊണ്ടു, ഒരിക്കൽ കഴിച്ചാൽ നാവിന് പോവില്ല അതിന്റെ രൂചി"

അങ്ങനെ അരന്നതന്റെ അവലേ അവിടെയെല്ലാം ചുറ്റി കാണിച്ചു. ഒരുപാട് കമക്കൾ പറത്തു, സംസാരിച്ചു. എന്തൊക്കെയൊന്ന് സംസാരിച്ചത് എന്ന് ചോദിച്ചാൽ അവനറിയില്ല. കാരണം അവക്കുഞ്ഞാട് സംസാരിക്കുമ്പോഴും

അവളോടൊപ്പം ചിലവഴിക്കുന്നോഴുമെല്ലാം അനന്തന്മൾ മനസ്സ് നിറയെ
അവളോടുള്ള പ്രണയമായിരുന്നു അതിനാൽ അതോന്നും അവൻ
മിക്കപ്പോഴും ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നില്ല എന്ന് പറയുന്നതാണ് കൂടുതൽ ശേരി.

തിരുവാടുവിടിൽ അന്ന് വൈകിട്ട് ഗംഡിരമായ ഒരു കുഴുവെ
തന്നെയുണ്ടായിരുന്നു. ഒരുപാട് നാളുകൾക്കു ശ്രേഷ്ഠം മുത്തച്ചുന്ന
തന്മ മുദ്ദങ്ങളും പൊടി തട്ടിയെടുത്തു, അനന്തന്മൾ അമ്മ
സംഗ്രഹിച്ചു ചൊല്ലി, നന്ദിനി ആ വിണ്ണയും മീടി. പിന്നീട് അങ്ങോട് മത്സരം
പോലെയായിരുന്നു എന്ന് വേണും പറയാൻ. ഓരാൾ ശബ്ദമായുര്ജം
കൊണ്ട് തകർത്തപ്പോൾ മറ്റയാൾ വിണ്ണക്കാണ്ട് കസർത്തി.
അരുട്ടരിയിൽ ‘നഗുഫോമാമു ഗന്ധേലനിയും’ കൂടാതെ ധന്യസ്രീ ‘തില്ലാനയും’
അവൻ ഒറ്റക്ക് ആ വിണ്ണയിൽ മീടിയപ്പോൾ എല്ലാവരും ഒന്ന് തെട്ടി.
അവസാനം ആ സംഗ്രഹിത സദഭൂല്ലാം കഴിതെപ്പോൾ എല്ലാവരും
അവളെ പ്രശ്നംസിച്ചു, ഒപ്പം അനന്തനും.

“ഒലശം അറിയുള്ളു എന്ന് പറഞ്ഞിട്ട് ഇത് കേമായിരുന്നെല്ലാ. ഒക്കെ
നുണ്ണായായിരുന്നു ലേണ്ടുണ്ടോ?...”

“എയ്യ്, തൊന്ത് ഉള്ളത് തന്നെയാ പറഞ്ഞെതെ... എന്നിക്ക് കാര്യായിട്ട് ഒന്നും
അറിയുലും, തൊന്ത് ഒന്ന് ശ്രമിച്ചു നോക്കുന്നേ ഉള്ളു. തന്മ അമ്മയുടെ
മുൻപിൽ തൊന്ത് ഒന്നും അല്ല, എന്നാ സംഗ്രഹിത ശ്രദ്ധി. ശേരിക്കും
തൊന്ത് തെട്ടിപോയിരിന്നുട്ടും.”

അവൻ കൂടുതൽ ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല. അതിന് മറുപടി എന്ന രീതിയിൽ
അവൻ അവളെ നോക്കി ഒന്ന് പുഞ്ചിരിച്ചു. അന്ന് രാത്രിയിൽ അവനും
മീനാക്ഷിയും നന്ദിനിയും അവളുടെ ദേവു ചെച്ചിയുമെല്ലാം ഒരുപാട്
നേരം കമക്കൾ പറഞ്ഞെന്നുണ്ടു്. അപ്പോഴും അനന്തന്മൾ
കണ്ണുകൾ അവളിയാതെ അവളെ തന്നെയായിരുന്നു
ശ്രദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നത്..

പിറുന്ന് തിരുവോൺവും എല്ലാവരും കൂടി വളരെ ഗംടിരമായി
ആദ്യാഷിച്ചു. അന്ന് മുത്തപ്പറിയുണ്ടാക്കിയ മാന്യ പുളിഫ്രോറിയും
നന്ദിനിക്ക് ഒത്തിരി ഇഷ്ടമായി... വീണ്ടും വീണ്ടും അവർ അത് വാങ്ങി

“കേമായിരിക്കണ്ണു മുത്തപ്പറി... എൻ്റെ അമ്മ പോലും ഇതു നന്നായി
പുളിഫ്രോറി ഇണ്ടാക്കാറില്ലു....”

“ഉവ്വ്, ഉവ്വ്... ഇങ്ങനാണേൽ മിക്കവാറും നന്ദിനി ഇങ്ങ് പോരും വിദ്യേ...
ചെച്ചിടാഴം നിൽക്കുന്ന് തോന്നണില്ല....” അവളെ കളിയാക്കി
നന്ദിനിയുടെ അമ്മ പറത്തു...

മുത്തപ്പറി: “അതിനെന്നാ, ഈ മുത്തപ്പറി, എൻ്റെ കുട്ടിക്ക് എന്നും
പുളിഫ്രോറിയും, പുളിഞ്ചിയുമൊക്കെ ഉണ്ടാക്കി കൊടുക്കും.. ഫ്ല്ലു
മോളേ ”

തറവാട്ടുവിട്ടിൽ അവളുണ്ടായിരുന്ന ആ ദിവസങ്ങൾ അവൻ ഒരിക്കലും
മറക്കാൻ സാധിക്കില്ലായിരുന്നു. നഷ്ടപ്പെടുവെന്ന് കരുതിയ പ്രണയം
വീണ്ടും പുവണിഞ്ഞ ആ ദിവസങ്ങൾ അവൻ എങ്ങനെ മറക്കാൻ
സാധിക്കും, ഒരിക്കലുമില്ല.

വേനലവധി കഴിത്തവർ തിരികെ പോയങ്ങോൾ അനന്തന്
വേണമെങ്കിൽ അവളെ പുർണ്ണമായും മറക്കാമായിരുന്നു. പക്ഷേ
അവൻ പ്രണയം സത്യമായിരുന്നു, എന്നെങ്കിലും അവൾ തിരികെ
വരുമെന്ന ഒരു പ്രതീക്ഷ അവന്റെ മനസ്സിൽ എവിടെയോ
ഉണ്ടായിരുന്നു. അത് തെറ്റിയില്ല, അവൾ തിരികെ വരുകയും ചെയ്തു..
അവൾ അല്ലാതെ ഒരിക്കലും മറ്റാരു നന്ദിനിക്കും ഇനിയും അവന്റെ
മനസ്സിനെ കീഴ്പെടുത്താനാക്കില്ല എന്നത് പുർണ്ണമായും അവൻ
നിശ്ചയമായിരുന്നു. ഒരുപക്ഷേ അവൻ അവളോടുള്ള സ്വന്ധനത്തിന്റെ

മുൻപിൽ ദൈവം പോലും തോറുപോയിരുന്നിരിക്കാം. തീർച്ചയായും അവർ ഒന്നാക്കണ്ടവർ തന്നെയാണ് എന്ന് അദ്ദേഹത്തിന് തോന്നിയിട്ടുണ്ടാകാം. അതാവണം ഇങ്ങനെ ഒരു വാതിൽ അവൻ്റെ മുൻപിൽ തുറക്കണ്ടാനുള്ള കാരണം. അങ്ങനെ വിശ്വസിക്കാം തിരുവോണമാക്കേ ആദ്യാഷിച്ചുശേഷം പിറ്റേന് അവിടത്തിന്, നന്ദിനിയുടെ വലിയമ ജയശ്രീയുടെ വീട്ടിലായിരുന്നു അവർക്ക് വിരുന്ന്. അവിടുന്ന് പിന്നീട് പിറ്റേന് തന്നെ അവർ തിരികയും പോയി.

എട്ട്

ഒരുപാട് പ്രതീക്ഷകൾക്കാണും, അവളോടൊഴുള്ള ഒരുപാട് ഓർമ്മകൾക്കാണും അനന്തനും അവളുടെ അടുത്ത വരവിനായി കാത്തിരുന്നു.

അവൻ്റെ പ്രഥമയത്തിനുമുൻപിൽ കാലം പോലും തോറുപോയിരുന്നിരിക്കാം, ദിവസങ്ങൾ പെട്ടെന്ന് തന്നെ കടന്നുപോയിക്കൊണ്ടെങ്കിരുന്നു.

വൈകാതെ വീണ്ടും പുതിയ ഒരു അദ്ധ്യായന വർഷംകൂടി ആരംഭിച്ചു. അവളുടെ അമ്മ പറഞ്ഞതുപോലെ തന്നെ അങ്ങനെ അവളും തിരികെ എത്തി. അനന്തനും കൂടുകാരും പഠിക്കുന്ന അങ്ഗേ സ്കൂളിൽ അവളും ചെർന്നു, അങ്ഗേ കൂണ്ടിൽ അവരോടൊഴുമിരുന്നു അവളും പഠിച്ചു. ആ പുതിയ അന്തരീക്ഷവുമായി പൊരുത്തണ്ടാനും, പുതിയ സ്കൂളിലെ പുതിയ കൂട്ടികളോട് കൂടുകൂട്ടാനും മുൻപ് അനന്തന് വേണ്ടിവന്നതുപോലെ അവർക്ക് കുറച്ചുനാൾ വേണ്ടി വന്നു. പകുച്ച എക്കിലും ആ മുന്നുപേരോടുമായിരുന്നു അവർക്ക് കൂടുതലും കൂടുകൂടിയിരുന്നത്. അങ്ങനെ ഇപ്പോൾ അനന്തനും, ദേവനും ശ്രീലക്ഷ്മിയുമടങ്ങുന്ന സംഘത്തിൽ പുതിയ ഒരാളും കൂടിയായി.

മറു രണ്ടുപേരെയും പോലെ തന്നെ അവർക്കും അനന്തനെ വലിയ കാര്യമാണ്.

നാളുകൾ പിന്നെയും മുന്നൊടുത്തനെ
ചുവടുവെച്ചുകൊണ്ടയിരിക്കുമ്പോഴും, അനന്തന് തന്നൊടുള്ള
പ്രണയം മാത്രം അവർക്ക് മനസ്സിലായതേ ഇല്ല. അനന്തന് അവൻ്റെ
പ്രണയം അവരേണ്ടാട്ട തുറന്നു പറയണം എന്നുണ്ട്. പങ്കേഷ,
എന്തുകൊണ്ടും അവന്ത് സാധിക്കുന്നില്ല. അവർ ആ വിവരം
അറിഞ്ഞാൽ അവർ എങ്ങനെ അതിനോട് പ്രതികരിക്കുമെന്നോ
അല്ലെങ്കിൽ ഒരുപങ്കേഷ അവൻ തമ്മിലുള്ള സ്വഹ്യദം അതുകാരണം
നഷ്ടപ്പെടുമോ എന്നുള്ള ഭയമായിരിക്കും അവനെ കൊണ്ട് അതിന്
സാധിക്കാത്തതിനുള്ള പ്രധാനം കാരണം. പങ്കേഷ ഈ പ്രപഞ്ചത്തെ
സാക്ഷിയാക്കി അവൻ തന്റെ പ്രണയം അവരേണ്ടാട്ട തുറന്നു പറയും
എന്നുള്ളത് ഉറപ്പാണ്. മുൻപ് ദേവൻ അനന്തനോട് പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതാണ്

"അനന്തു, എത്ര കാലമായാടാ.. ഇനിയിക്കിലും നിന്നക്ക് അവരേണ്ടാടിൽ
തുറന്നു പറഞ്ഞുടെ?"

"ഉവ്വ് ടാ, സത്യം തന്നെ. പങ്കേഷ നിന്നക്കാഡിയാലോ അവർ
അങ്ങനെയൊരു കുട്ടിയല്ല. എന്നിൽ നിന്നും അവരേണ്ടാരിക്കലും
ഈങ്ങനെയൊന്നു പ്രതീക്ഷിക്കുക പോലും ചെയ്തിട്ടുണ്ടാവില്ല. സമയം
അവട്ടാ ഞാൻ പറയും തീർച്ച... ഇതുകാരണം ഒരിക്കലും അവളും
നമ്മളുമായി സ്വഹ്യദം നഷ്ടപെടരുത്.. അവരേണ്ടനോട് ഓൺ
പിണ്ണൈഡിയാ തന്നെ എനിക്ക് സഹിക്കില്ലോ... സത്യം പറഞ്ഞാൽ
പേടിയാടാ, അവളെ നഷ്ടപ്പെടുമോ എന്ന്.. "

പക്ഷേ നാളുകൾ കഴിയുന്നതോറും അവരുടെ ബന്ധം കൂടുതൽ
ദ്രുംമാവുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. മറ്റൊരുപേരെയും പോലെ അവളും
ഇപ്പോൾ അവന്റെ തിരാട്ടിലാണ്. മുത്തുള്ളി ഉണ്ടാക്കുന്ന
മാസ്ഫപ്പളിഭേദം അവർക്ക് ഏറ്റവും പ്രിയപ്പെട്ട ഒന്നാണ്.
അവരിപ്പോൾ കുറച്ചു മുതിർന്ന കുട്ടികളാണെങ്കിലും തിരാട്ടുവീടിന്റെ
വടക്കുള്ള ആ തേനാവിന്റെ ചുവട്ടിലിരുന്ന് മണ്ണപ്പം ചുട്ട
കളിക്കുന്നതുമാക്കേ സാധാരണ കാഴ്ചയാണ്.

തിരാട്ടുവീടിൽനിന്നും കുറച്ചു അകലെയാണ് അവളുടെ
വലിയമ്മയുടെ വീട്. പക്ഷേ കിഴങ്കേപറമ്പിലുള്ള വയലിന്റെ
വരമ്പത്തുകൂടി അവർക്ക് തിരാട്ടിലേക്ക് പോകാം. എക്കിലും ഒലശം
ദുരമുണ്ട്. ഓരോ വൈകിയാൽ മുന്നുപേരുംകൂടി നന്ദിനിയെ
അങ്ങാട്ടുക്ക് കൊണ്ടുവീടും, അല്ലെങ്കിൽ അനന്തൻ തന്നെ.
അനന്തനെ നന്ദിനിയുടെ വലിയമ്മക്കും വലിയ കാര്യമാണ്. അവളുടെ
വല്യമയ്ക്ക് കുട്ടികളൊന്നും ഇല്ലാത്തതിനാൽ, വല്യമ
എപ്പോഴുമവളിൽ നല്ല ശ്രദ്ധ ചെലുത്തിയിരുന്നു. പക്ഷേ നന്ദിനി
അവന്റെയൊപ്പമാണെങ്കിൽ വല്യമക്ക് അത് ആശ്വാസമാണ്. തന്റെ
ഒരു മകനെ പോലെതന്നെ വല്യമ അവനെയും സ്വീകരിക്കുന്നു.

ഒൻപത്

ഒരു ദിവസം അനന്തൻ ടൗണിൽ പോയി തിരികെ വരുത്തുവാഴാണ്
വാക്കമരത്തിന്റെ ചുവട്ടിലുള്ള ആ സിമെന്റ് ബെഞ്ചിൽ പതിവില്ലാതെ
നന്ദിനി ഇരിക്കുന്നത് അവൻ കണ്ടത്. അരികിലായി ഒരു
സഞ്ചിയുമുണ്ട്. അവർ തന്റെ വലതുകാൽമുട്ടിലേക്ക്, തുണിയേം
മറ്റൊരു കൊണ്ട് അമർത്ഥപിടിപ്പിക്കുന്നത് അപ്പോഴാണ് അവൻ

ശ്രദ്ധിച്ചത്. അവർക്ക് കാര്യമായി എന്തോടു അപകടം പറ്റിയിട്ടുണ്ട്. അവൻ അവളുടെ അടുത്തേക്ക് സൈക്കിൾ കൊണ്ട് നിർത്തി. അവൻ നോക്കുമ്പോൾ അവളുടെ പാവാടയിൽ ചോരങ്ങാടാണെന്നും തന്നെ ചെളിയും പറ്റിയിട്ടുണ്ടായിരുന്നു.

“ഇതെന്ത് പറ്റി നന്ദി നിന്നക്ക്?”

അപ്പോഴാണ് നന്ദിനി അവനെ കണ്ടത്.

“അനന്ദും! വല്ലുമുണ്ട് ഒരു പാവാട തയ്യക്കാനായി ഒരു രാധിക ചെച്ചിടെ കയ്യിൽ കൊടുത്തിട്ടുണ്ടായിരുന്നു.... അത് വാങ്മീട് വരണവഴിയാ, സമയം ഒരുപാട് ആരുയാണ് ഓടിവരുകായായിരുന്നു ദാ ആ കല്ലിൽ തന്റീ വിണ്ണു”

“അയ്യോ നല്ല വേദന ഉണ്ടോ, നന്നായി ചോരവരുണ്ടെല്ലാ? ഒരു പാവാടയിലും എല്ലാം ചോരയായിട്ടുണ്ട്.”

“ഉവ്വേം, പകേഷ സാരല്ലും കൊറച്ചുടെ അപ്പേം ഉള്ളു. അതെടുക്കുന്നതോം”

“എയ്യ് അതെന്നും വേണ്ട നന്ദി വാസൈക്കിളിൽ കയറ്റ്... തിവാട്ടിലെത്തിയിട്ട് മരുന്ന് വെച്ച് തരാം. നന്നായി മുറിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്”

“എയ്യ് സാരല്ലുടാ”

“ദന്തും പറയണ്ടെ, നീ സൈക്കിളിൽ കയറ്റ്”

അവൻ അവളെ സൈക്കിളിന്റെ പിന്നിലിരുത്തി തിവാട്ടിവീട്ടിലേക്ക് കൊണ്ടുപോയി. അവിടെയെത്തിയ അവൻ വേഗം തൊടിയിൽ നിന്ന് മുറിക്കുട്ടിയുടെ ഇല പിച്ചിയെടുത്ത്, അതിന്റെ നീര് അവളുടെ മുറിവിൽ

വെച്ചുകൊടുത്തു. ആ ഇലയുടെ നീര് മുറിവിലേക്ക് വീഴുമ്പോൾ നീറ്റൽ കാരണം അവളുടെ കണ്ണിൽ നിന്നും അറിയാതെ വെള്ളം വന്നുപോയി.

അന്ന് അവിടെ മീനാക്ഷിയും, കാര്യസ്ഥൻ രാഹവന്റെ പിള്ളയും മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. എല്ലാവരും മുത്തഴിയുടെ നെല്ലിഫ്രോരിയിലുള്ള ഒരു അകന്ന ബന്ധുവിന്റെ കല്യാണവിട്ടിലേക്ക് പോയതാണ്.

നന്ദിനിക്ക് പരുക്ക് പറിയത്, അവളേക്കാൾ അവന്റെ മനസ്സിനെയാണ് വേദനിപിച്ചത്. അന്ന് ആ ദിവസം അവന് അവളോട് തന്റെ പ്രശ്നയം തുറന്നു പറയണം എന്നുണ്ടായിരുന്നു. അതിന് പറിയ സന്ദർഭവുമായിരുന്നു അത്. പകേഷ എന്തുകൊണ്ടും അവന്റെ മനസ്സ് അവനെ അതിന് അനുവദിച്ചില്ല.

അവളേ നോക്കി അവളുടെ തലയിൽ ചെറുതായി ഒന്ന് തലോടികൊണ്ട് അവൻ പറഞ്ഞു. "സാരല്ല്യാദ്വാ, മുറിവ് പെട്ടന് കരിങ്ങേതാളും. ഈവിടെ ആർക്കൈക്കിലും മുറിവ് പറിയാൽ മുത്തഴി ഈ ഇലയാ മുറിയിൽ വെച്ചുകൊട്ടാൻ"

അവളുടെ പാവാട മുഴുവൻ ചെളിയും ചോരയുമൊക്കെ പറിയതിനാൽ അനന്തന്നൾ അവർക്ക് മീനാക്ഷിയുടെ ഒരു പഴയ പാവാട കൊണ്ടുകൊടുത്തു. അവർ ആദ്യം അത് വാങ്ങാൻ കൂട്ടാക്കിയില്ല, ഒടുവിൽ അവന്റെ നിർബന്ധത്തിൽ വഴങ്ങി അവർക്ക് അത് ധരിക്കേണ്ടിവന്നു..

"നിനക്ക് ബുദ്ധിമുട്ടായി, ഈല്ലോ?" പാവാടയും ധരിച്ചു മുറിയിൽ നിന്നും നിറന്തെ കണ്ണുകളുമായി തിരികെ വന്ന അവർ അവനോട് ചോദിച്ചു

"എയ്യ് എന്ത് ബുദ്ധിമുട്ട്, ഒന്നുല്ലൂ. വാ നിന്നെ തൊന്ത് വീടില് കൊണ്ടുവിടാം, ഓരോ വെക്കിയില്ലോ വല്യമുണ്ടാക്കും"

അവൻ ആ സ്വഭാവവും, സംസാരവും എല്ലാം നന്ദിക്കിക്ക് കൂടുതൽ ഇഷ്ടമായി. അന് ആ നിമിഷം മുതൽ അവളുടെ മനസ്സിൽ എന്തോ അവദോച്ച ഒരു വല്ലാത്ത അടുപ്പം തോനി. കൈ കഴുകാനായി പോയ അവനെ കുറച്ചു നേരം അവന്റിയാതെ അവളെങ്ങനെ നോക്കിന്നു. പിന്നീട് അനന്തൻ അവളെ സൈക്കിളിൽ വിടിൽ കൊണ്ടുവിട്ടു. അവളെ വിടിലാക്കി തിരികെ വരുമ്പോൾ മീനാക്ഷി അവനെയും കാത്ത് പുറത്ത് വരാന്തയിൽ തന്ന ഇരിപ്പുണ്ഡായിരുന്നു. അവൻ വന്നതും അവർ അവനെ നോക്കി ഒന്ന് ചിരിച്ചു.

“മുൻപ്, നിലത്ത് വിശുക്കിടന കുഴിമുറി കൊണ്ട് എന്നുയും കാൽ മുറിത്തിരുന്നു. അന് മുറികുട്ടി പറിച്ചു ആ മുറിവിൽ വച്ച് തരാൻ പറ്റേണ്ടോൾ, ഇവിടെ ചിലർ കൈയ്യിൽ കുറയാക്കുവെന്നോ ഉടൻവിൽ കുറയാക്കുവെന്നോ മറ്റൊ പറ്റേതു ആ ജ്ഞാലി അങ്ങ് ഒഴിത്തായിരുന്നു.. അന് എന്തല്ലാം പ്രശനം ഇവിടെ ഉണ്ടാക്കി.. തന്റെ അത് ഓർക്കുന്നുങ്ങേണ്ടാ ആവോ?” അവനെ ഓ കളിയാക്കിയ ഭാവത്തിൽ മീനാക്ഷി അവദോച്ച ചോദിച്ചു.

ഇത് കേടു അവൻ ആകെ ചമ്മി ഇല്ലാതായിരുന്നോയി
“നേരോ, അങ്ങനെ ഒക്കെ സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ടാ? എന്ന ഓർക്കണില്ലെല്ലാ ചെച്ചി”

“ഉവ്വ് ഉവ്വ്, നിന്നക്ക് അതൊന്നും ഓർമ്മകാണില്ല. ഇപ്പോൾ മുറിവുപറിയുന്നോൾ അവൻ കൈയ്യിലെണ്ണും കുറ പറിയുതെയില്ല, അതും പോരാത്തിക്ക് അവർക്ക് ഒരു പാവാടയും എടുത്ത് കൊടുത്തിരിക്കുന്നു.. ഇനിയും എന്തല്ലാം കാണണം എന്ന കൃഷ്ണാ...”

അവൻ നിന് പരുങ്ങി “അതിരുണ്ടാ...”

“ഹിഹിഹി മനസ്സിലായി, മനസ്സിലായി. അല്ലെലും കാമുകിമാർക്ക് വേണ്ടി ഇന്ന് കാമുകമാരാക്കേ എന്തും സഹിക്കുവാല്ലോ അല്ല..”

“കാമുകിയോ...? എന്താ ചേച്ചി ഇന്ന് പറയണ്ടത്” അവൻ ചമ്മൽ അടക്കി പിടിച്ചുകൊണ്ട് ചോദിച്ചു

“ഡാ ഡാ വേണ്ടാട്ടോ ഇനിയെങ്കിലും ഉള്ളത് പറയ് നീ, ആ കുട്ടിയെ നിന്നക്ക് ഇഷ്ടാ?”

കാര്യങ്ങൾ എല്ലാം കൈവിട്ടുപോയി എന്ന് അറിഞ്ഞെന്നുശേഷം അവന്തന്ന് മീനാക്ഷിയോട് എല്ലാ സത്യവും പറയേണ്ടി വന്നു

“തൊൻ പറത്തില്ല, ഒക്കെ എനിക്ക് മനസ്സിലായിന്ന്... സാരല്ലോ അവൻ നല്ല കുട്ടിയാ, നിന്നക്ക് ചേരും. പങ്കെഴുത്തുറുന്ന ഇത് അറിഞ്ഞാൽ.... പിന്നെ ഉണ്ടാവണ പുകില്ല് എന്താണെന്ന് തൊൻ പറയേണ്ടാല്ലോ?”

“യേം... ചേച്ചി ഇവിടെ ആരോടും ഇത് പറയണ്ടാട്ടോ. നമ്മൾ മാത്രം അറിഞ്ഞാൽ മതി”

“ഉവ്വ്, തൊനായിട്ട് ആരോടും ഒന്നും പറയണില്ലോ... അല്ല ആ കുട്ടിക്ക് നിന്നെ ഇഷ്ടാണോ”

ആ ചോദ്യം കേടുപെണ്ടാശേഷം അവൻ ഒരു നിമിഷത്തേക്ക് ഓം മിണ്ടിയില്ല. അവൻ തല താഴ്ത്തിക്കൊണ്ട് പറത്തു “അറിയില്ല ചേച്ചി.. പങ്കെഴു എനിക്ക് ഒരുപാട് ഇഷ്ടാ അവരെ..”

അരന് തിരികെ വിട്ടിലെത്തിയ നമ്പിനിയുടെ മനസ്സ് നിറയെ
അവന്നായിരുന്നു. അവനോട് ദേശനിയത് ആരാധനയാണോ അതേ
പ്രണയമാണോ എന്നത് അവർക്ക് മനസ്സിലായില്ല, അത് ഒരുപക്ഷ
പ്രണയമാണെങ്കിൽ 'അവനോട് ഓരിക്കലെ' അതൊന്നെയാണും
ദേശനിക്കുടാ' എന്ന് അവർ മനസ്സിൽ ഉറപ്പിച്ചു. അവനെ പോലോരാളെ
കിടഞ്ഞെങ്കിൽ അതിന് താൻ ഭാഗ്യം ചെയ്തവളായിരിക്കണം എന്ന്
അവളുടെ മനസ്സിൽ ദേശനിപോയി.

തനിൽ നിന്നും ഇങ്ങനെയൊന്ന് അവൻ ഓരിക്കലെ പ്രതീക്ഷിക്കുക
പോലും ചെയ്യില്ല എന്ന വിശ്വാസം അവർക്ക് ഉണ്ട്, അതിനാലാണ്
അവനോട് അതൊന്നെയാണും ദേശനാൻ പാടില്ല എന്ന് അവർ
മനസ്സിൽ ഉറപ്പിച്ചത്. മാത്രമല്ല അവരോക്കെ വലിയ
തിരബാടുകാരാണെന്നും, അവരോരിക്കലെ ഇതിനൊന്നും
സമ്മതിക്കില്ല എന്നും അവർക്ക് കണ്ണിയാം.

പെട്ടനാണ് 'താൻ എന്തിനാണ് ഇപ്പോൾ ഇങ്ങനെയാക്കേ
ചിന്തിക്കുന്നത്' എന്ന ഭോധം അവർക്ക് ഉണ്ടായത്. അതെ അവനോട്
തനിക്ക് പ്രണയം തന്നെയാണെന്ന് അവർക്ക് ഭോധ്യമായി. ആദ്യമായി
ഒരാഴ്ജ്ജാട് ദേശനിയ പ്രണയം അവർ മനസ്സിൽ തന്ന അടക്കിവച്ചു...

പത്ത്

നമ്പിനിക്കും അനന്തനെ ഇപ്പോൾ തിരികെ ഇഷ്ടമായി
തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു, പക്ഷേ രണ്ടുപേരുടെയും മനസ്സിലുള്ള ചില
തെറ്റായ ധാരണകൾ ആ പ്രണയത്തെ പുവണിയാൻ സമ്മതിക്കാതെ
മനസ്സിന്ത്യുള്ളിൽ തന്ന അടക്കിവച്ചിരിക്കുകയാണ്.
പ്രണയത്തിന്റെ ഒരുംശം പോലും പുറത്തുകാണിക്കാതെ രണ്ടുപേരും
പരസ്പരം സുഹൃത്തുകളായി അഭിനയിക്കുകയാണ് ഇപ്പോൾ.
ഒരുപക്ഷേ ആരോഗ്യിലും ഒരാൾ അത് തുറന്നുപറഞ്ഞാൽ അവരുടെ

ജീവിതം പുവണിങ്ങേത്തനെ പകേഷ് അവരാറും അതിനു മുതിരുന്നില്ല. താൻ ഇനിയും അവനുമായി കൂടുതൽ അടുത്താൽ, അവനെ തനിക്ക് കൂടുതൽ ഇഷ്ടമായി തുടങ്ങും എന്നത് നന്ദിനിക്ക് മനസ്സിലായി. അതിനുശേഷം ഒരുപകേഷ് തന്റെ പ്രണയം അവനോടു തുറന്നു പറഞ്ഞു, അവൻ അത് നിരസിച്ചാൽ അവർക്ക് അത് ഒരിക്കലും താങ്ങാൻ പോലും പറില്ല. അതുകൊണ്ട് അവർ അവനുമായി എന്നും ഒരു അകലം പാലിച്ചുകൊണ്ടയിരുന്നു. തിരാട്ടുവിട്ടിൽ പോലും അവർ വരുന്നത് ചുരുക്കമായി തുടങ്ങി.

നന്ദിനി ഇഴ്ചാർ പഴയതുപോലെ അവനോട് കൂട്ടില്ല എന്നത് അനന്തന് പതിയെ, പതിയെ മനസ്സിലായി തുടങ്ങിയിരുന്നു. സ്കൂളിൽ വെച്ചും അവർ അങ്ങനെ തന്നെയായിരുന്നു. ഇനിയും ഒരുപകേഷ് തന്റെ ഇഷ്ടം അവർ അറിഞ്ഞുകാണുമോ?... അതായിരിക്കുമോ അവർ തന്നെ അവഗണിക്കുന്നത് എന്നോരുത്ത് അവൻ ആകെ തളർന്നു. ഇത് അവഗണന എറ്റവും വാങ്ങാൻ താൻ അതു വലിയ തെറ്റാണോ ചെയ്തത് എന്ന് അവൻ ഒരുനിമിഷം ആരോചിച്ചു പോയി..

അങ്ങനെയിരിക്കേ ഒരുദിവസം സ്കൂളിൽ നിന്ന് തിരികെ വരുന്ന വഴി നന്ദിനിയോട്, പഴയതുപോലെ തങ്ങോട് ഇഴ്ചാർ കൂട്ടില്ലാത്തത് എന്താണ് എന്ന് അവൻ ചോദിച്ചു. അവർ പറഞ്ഞത് ഇത്രമാത്രം “ഒന്നുല്ലടാ, നിന്നക്ക് വെറുതെ തോന്തിയതാവും” പകേഷ്, അവന്റെ ആ ചോദ്യം അവളെ വല്ലാതെ വേദനിശിച്ചു. അന്ന് വിട്ടിലെത്തിയ അവർ മുറിയിൽ കയറി കരച്ചിലായി. താൻ ചെയ്തത് തെറ്റായിപോയി എന്ന കുറബോധം അവളുടെ മനസ്സിനെ വല്ലാതെ മുറിവേല്പിച്ചിരുന്നു. ‘ഇനിയും തനിക്ക് ഇങ്ങനെത്തന്നെ മുന്നോട് പോകാൻ പറില്ല, എല്ലാം മറക്കാം, പകേഷ് അറിയില്ല എങ്ങനെ എന്ന്....’ എക്കിലും അവനോടുള്ള തന്റെ പ്രണയം മായ്ചുകളും അവർ അവസാനമായി ഒരു ശ്രമവും കൂടി നടത്തി, അതിലെവർ പകുതി വിജയിക്കുകയും ചെയ്തു. ‘ശരബിയാണ്, മനസ്സ്, അത് അതിന്

തോനുന വഴികളിൽകൂടിയാക്കു സഖവിച്ചുകൊണ്ടയിരിക്കും, ആർക്കും പിടി കൊടുക്കില്ല. പകേഷ് അതിനെ നിയന്ത്രിക്കാൻ തീർച്ചയായും സാധിക്കും, അതിന്റെ തന്നെ ശക്തിയുപയോഗിച്ചുകൊണ്ട് മാത്രം. അല്ലാതെ ചെയ്യുന്നതൊക്കെയും അതിനെ ആഴത്തിൽ മുറിവേല്പിച്ചുകൊണ്ടയിരിക്കും. പിന്നീട് അത് കടനുപോകുന്നത് വൈരും നിറങ്ങു ഘട്ടത്തിലുടെയായിരിക്കും. അതൊരു സത്യം തന്നെയാണ്. നമ്മിനിക്ക് അത് നല്ല ധാരണ ഉണ്ടായിരുന്നു. അവൾ തന്റെ മനസ്സിന്റെ പുർണ്ണ ശക്തിയും ഉപയോഗിച്ച് അതിനെ സ്വയം ആശ്രസിപ്പിച്ചു... നാളുകൾക്കൊടുവിൽ എല്ലാ വിഷമങ്ങളും, വികാരങ്ങളും അവൾ മനസ്സിലെവിടെയോ ഒരു മുറിയിൽ അടച്ചിട്ടും. പകേഷ് ഒരു നല്ല താഴിട്ടു പുട്ടിയിരുന്നില്ല, അതിന് അവളെക്കൊണ്ട് കഴിയുകയുമില്ല എന്ന് അവർക്ക് അറിയാമായിരുന്നു.

പകേഷ് എക്കിലും അവർ അവനോടു പായതു പോലെ പെരുമാറിയിത്തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ടായിരുന്നു.

*****

“അരനന്തു ഡാ, അരനന്തു”.

ചാരുക്കേസരയിൽ ഇരുന്നു മയ്യെങ്കിയ അവന്റെ തെട്ടിയുണ്ടനു

“എത്രേന്നരായാടാ നീ ഇവിടെ കിടന്നുറഞ്ഞാൻ തുടങ്ങിയിട്ട്. തൊന്തു വന്നിട്ട് എത്രേന്നരായെന്ന് അറിയേണ്ട നിനക്ക്?”

ശ്രീലക്ഷ്മിയായിരുന്നു അത്

“ശ്രീ, അല്ല നീ ആളാക്കു മാറിട്ടോ എത്രനാളയാടി നമ്മള് കണ്ടിട്ട്, ഓ തൊന്തു ഓർക്കുവായിരുന്നു നമ്മുടെ ആ പായ കാലം. അതൊക്കെ ആലോച്ചിച്ചുണ്ട് ഇരുന്ന് അണ്ട് മയ്യെം...”

“അരുതെടാ, മിക്കാൻ പറ്റോ ആ കാലമൊക്കെ, ഉവ്വ് നിന്നോട് ഞങ്ങൾ
എഴുപ്പാം പറയണ്ടതെല്ലു ഇംഗ്രേസ് കൈ വരാൻ, അതെന്നെന്നു
എഴുപ്പാം ഒരു ജോലി ജോലി, നീ മാത്രതു ഉള്ളേളാ, കാന്നധിൽ
ദോക്കിഡായിട്ട്?”

“ഒന്നുപോടി, ഒരു ദോക്കിഡിന്തു തിരക്ക് നിന്നക്കൊന്നും പറഞ്ഞാൽ
മനസ്സിലാവില്ല. മാത്രല്ലു, നിന്നക്കുണ്ടായാലോ നന്ദു അവിടെ പി.എച്ച്.ഡി
ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. അതിനിടയിലെബാക്കെ എഴുപ്പാ
നേരം. അതുപോടുകൂടി ദേവൻ എവിടെ?”

“ഉവ്വ് ഉവ്വ് വിഷയം മാറ്റണ്ട.... ദേവൻ ധർപ്പിയിലഭ്യു, നീ വരണ്ണുന്ന്
അവിഞ്ഞാനാം ആശു അവിടുന്ന് ചാടി.... നാലെ ഇംഗ്രേസ്.”

“നന്ദുനേ കണ്ണായിരുന്നോ നീയ് ?”

അവൻ ചോദിച്ചു.

“ഉവ്വ്, അവളും ആകെ മാറിട്ടോ, പണ്ട് ഇവിടുണ്ടായിരുന്നെന്ന കുട്ടിയേ
അല്ല അവളിന്നോ, ആകെ മാറിടുണ്ട്. കുട്ടികളോക്കെ അല്ലെന്തുയും
അമ്മദെയും കുടെ നാലെ എത്തുള്ളൂന്ന് നന്ദിനി പറഞ്ഞു.
എക്കിലും അനന്തരു, ഇംഗ്രേസും എനിക്ക് അംഗീക്ക് വിശ്വാസം ആവണില്ല...
എടു വർഷം....”

“അതെ ശ്രീലക്ഷ്മി, എനിക്കും അണ്ണെന്ന തന്നെയാ. എന്താ അല്ലു...
കാലം പോയ ഒരു പോക്കേ. വീണ്ടും ഇംഗ്രേസെ ഒരു ഉത്സവത്തിന്
കുടാൻ പറ്റുവെന്ന് സ്വപ്നത്തിൽ പോലും വിചാരിച്ചിരുന്നതല്ല, പിന്ന
എല്ലാവരുടെയും ആഗ്രഹം പോലെ അണ്ട് നടക്കരുടു എന്ന് താനും
കരുതി.”

“ഹൗയ്യാ... ഇഷ്ടശക്തിലും ഇങ്ങോട് വരാൻ ഒത്താനിയല്ലോ നിനക്ക്..”

“ഹഹഹ.. പോടി അവിടുന്ന്.”

“ദേ, ദേ നന്ദിനി മാധ്യം വരുന്നുണ്ട്.”

“എന്താണ് രണ്ടാളും കുടി ചർച്ച... എന്നെന്നകുറിച്ച് വല്ലതും ആഉണ്ടാ?”

“അതെത താൻ എന്തു ചെക്കേനെ നോക്കുന്നില്ല എന്ന് പരാതി”

“ഉഘ്യാ ആയിക്കൊടു... അല്ല താങ്കളുടെ ചെക്കേനോ? അതെതാക്കെ പണ്ഡായിരുന്നു.. ഇഷം എന്തു ചെക്കേനോ... അല്ലോ അനന്തു്”

“അയ്യാ, ഞാൻ പറഞ്ഞത് അങ്ങ് തിരിച്ചെടുക്കുന്നു... മാധ്യത്തിന്റെ ചെക്കൻ തന്നെയാണോ അവൻ അന്നും ഇന്നും...”

“ഹഹഹ... ശ്രീ...., നീ വാ നമുക്ക് പുറത്തെത്താക്കെ ഓ നടന്നിട്ട് വരാം ഓത്?”

അതെത, നന്ദിനി ഇപ്പോൾ അനന്തന്റെ ഭാര്യയാണ്. വർഷങ്ങൾക്ക് ശേഷം കേൾത്തെത്തിലെ ഉസ്വവും ഒപ്പം അവരുടെ വിവാഹവാർഷികവും ആരോഗ്യാംശിക്കാനായി തിരിച്ചുവിടിലേക്ക് എത്തിയതാണ് രണ്ടുപേരും. ദൈവം ചിലതൊക്കെ നിശയിച്ചിട്ടുണ്ട് എന്ന് പറയുന്നത് എത്ര ശരിയാണ്...

*****

പതിനൊന്ന്

അൻ പ്രീഡിഗ്രി കഴിത്തശോഷം അനന്തൻ അവന്റെ അമയുടെയും അച്ചന്തയും ആഗ്രഹം പോലെ മെഡിസിൻ പരിക്കാൻ തീരുമാനിച്ചു. പ്രോഫസറിക്ഷയിൽ മികച്ചവിജയവും അവൻ കാഴ്ചവച്ചു. വൈകാതെ തന്ന അന്തരീക്ഷത്ത് എറുവും നല്ല മെഡിക്കൽ ഫോളേജുകളിൽ ഒന്നായ 'കൽക്കട്ട മെഡിക്കൽ ഫോളേജിൽ' തന്ന അവൻ അധ്യമിഷനും ലഭിച്ചു. താൻ ഇതുവരെ വളർന്ന ആ നാടുവിട്ടു പോകാൻ അവൻ പറത്തിയിക്കാൻ പറാത്ത അത്ര വിഷമമുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിൽ പോയാൽ ഇനിയും താൻ എൻ നാട്ടിലേക്കു തിരിച്ചു വരും എന്നാനും അവൻ അറിയില്ല. എക്കിലും കൽക്കട്ടയിലേക്ക് പോകാൻ അവൻ തയ്യാറാടുത്തു. ഇവിടെനിന്നു പോകുന്നതിനു മുൻപെക്കിലും അവളോട് തന്നെ ഇഷ്ടം തുറന്നുപറയണം എൻ അവൻ ആഗ്രഹമുണ്ട്.

അദ്ദേഹം അദ്ദേഹത്തിൽ പോകുന്നതിനു തലേദിവസം അവൻ നന്ദിയെ കാണാനായി അവളുടെ വീടിലേക്ക് പോയി. പകുച്ച അദ്ദോഷും വിധിയുടെ മുൻപിൽ അവൻ തോൽക്കേണ്ടിവന്നു, അവൾ വീടിൽ ഇല്ലായിരുന്നു.

“നന്ദി ഇവിടെ ഇല്ലോ വല്ലേ?”

“അവള് ഇന്നലെ നാട്ടിലേക്ക് പോയല്ലോ മോനേ. അവളുടെ അച്ചമ്മക്ക് അസുഖം കൂടി എൻ ഇന്നലെ അവളുടെ അച്ചൻ വിളിച്ചു പറഞ്ഞിരുന്നു.”

“ഉഭ്യാ, എന്നിട്ട് അവൾ ഒന്നും പറഞ്ഞില്ലല്ലോ എന്നോട്”

“ഇന്നലെ, വൈകിട്ടാ അവള് പോയെ. ഒറ്റക്ക് പോകണം, ഇന്ന് എന്നുണ്ടെങ്കിലും പോകാം എൻ അവളോട് പറത്തതാ... കേൾക്കണം

ആ കുട്ടി. അല്ലെങ്കിൽ അവനു അവൻ ആകെ സക്കായി നടക്കായിരുന്നു ഇവിടെ, അതാ ഇന്നലെ തന്നെ അത്ര പോയത്”

“തൊൻ ഇന്ന് പോവാ, കൽക്കട്ടയിലേക്ക്. അവളേടും വല്യമയോടും പറയാം ന് കരുതി വന്നുയാ... മാത്രല്ല, അവർക്ക് ഇന്ന് എന്തോ പറയാനുണ്ട് എന്നുടി പറഞ്ഞിരുന്നു. സാരല്ല, അവളേ പിന്നീട് കാണാമ്പോ” സകടം മറച്ചു പിടിച്ചുകൊണ്ട് അവൻ പറഞ്ഞു

അരങ്ങെ, അവനെ പോലെ തന്നെ നദിനിക്കും അന്ന് അവൻ പോകുന്നതിനു മുൻപ് തന്റെ പ്രശ്നയം അവനോട് തുറന്നുപറയണം എന്ന് ഉണ്ടായിരുന്നു പങ്കു വിധി അവളേയും അതിന് സമ്മതിച്ചില്ല.

അനന്തൻ ആകെ വിഷമത്തിലായി, ഒരു വലിയ ഭാരം മനസ്സിൽ നിന്നച്ചുകൊണ്ടാണ് ഒരുപാട് വർഷങ്ങൾക്ക് ശേഷം അവൻ പാലക്കാട് നിന്നും ഓരോക്കൽ കൂടി തിരിച്ച് തന്റെ ആ പഴയ കൽക്കട്ട നഗരത്തിലേക്ക് പോകുന്നത്. അവൻ തമ്മിൽ ഇനിയും എന്ന് കണ്ണുമുട്ടും എന്ന് അറിയില്ല. അവൻ ഗോത്രവേ ദ്രോഷനിലേക്ക് യാത്രതിരിച്ചു.

പാലക്കാട് ഇംഗ്ലീഷൻ, അവനെന്നോലെ എവിടേങ്കൊ യാത്രാതിരിക്കുന്ന ഒരുക്കുടം ആളുകൾ. ദ്രാഡിന് പോണ്ട് മുഴക്കിക്കൊണ്ട് ഓന്നാം നവർ പ്ലാറ്റഫോംമിലേക്ക് വന്നുകൊണ്ടിരിന്നു. ദ്രോഷനിൽ അന്താണ്ടംസ്മെന്റും മുഴങ്ങി ‘യാത്രക്കാരുടെ ശ്രദ്ധകൾ.....’ ആ സമയം മുത്തപ്പുണ്ടായിരുന്നു മുത്തപ്പുണ്ടാകൂടി അവനെന്നും കെട്ടിപിടിച്ചു കരഞ്ഞു. നിറുത്തുന്ന കണ്ണുകളുമായി ദേവനും ശ്രീലക്ഷ്മിയും ഒപ്പം ചെന്നു. ദ്രാഡിന് വന്നു നിന്നുതും തന്റെ സാധനങ്ങളുമായി അവൻ ദ്രാഡിനിലേക്ക് കയറി. ദ്രാഡിന് മുന്നോട്ട് നീങ്ങി തുടങ്ങുമ്പോഴും അവൻ അവരെ നോക്കിയും അവൻ അവനെ നോക്കിയും നിന്നു. ദ്രാഡിന് വേഗത കൂടുംമുന്നേ അവസാനമായി അവൻ ദ്രോഷനിലേക്ക്

ഒന്ന് കമ്മേറ്റിച്ചു, ചിലപ്പോൾ നന്ദിനി അവിടെ വന്നാലോ എന്ന് കരുതി, പകേഴ്സ് ആരും വന്നില്ല. അവൻ ചെന്ന് തന്റെ സീറിയേലക്സ് ഇരുന്നു. ഇനാലയിൽ കൂടി പുറത്തെക്ക് നോക്കിക്കാണ്ടിരുന്ന അവന്റെ കമ്മേറ്റക്സ് അദ്ദേഹം നിന്നെതിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ആ ട്രയിനിൽ ഇരിക്കുന്നേബാഴും അവന്റെ മനസ്സുമുഴുവൻ നന്ദിനിയെ കുറിച്ചുള്ള ചിന്തയായിരുന്നു. ചില സിനിമകളിൽ കാണുന്നേബാലെ അവസാന നിമിഷം നായകനെ തേടി നായിക ദൈഹിക്കേണ്ടിവേ ദ്രോഷനിലേം, അല്ലെങ്കിൽ വിമാനത്താവളത്തിലേം എത്തുംപോലെ അവളും അവിടെ എത്തും എന്ന ഒരു ചെറിയ തോന്തരം അവനിലുണ്ടായിരുന്നു.

പ്രതിശ്രൂതി

പാലക്കാർ നിന്നും കൽക്കട്ടയിലേക്ക് എത്തിച്ചേരാൻ നാല് ദിവസം എടുത്തു. ഓരുപാട് വർഷത്തിന് ശേഷം കൽക്കട്ടയിൽ എത്തിയ അവൻ ആകെ തെട്ടിപ്പോയി. താൻ അന്ന് അവിടെനിന്നും പോകും പോലെ അല്ലായിരുന്നു ഇപ്പോൾ കൽക്കട്ട. ഓരുപാട് മാറ്റങ്ങൾ സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഓരുപാട് നഗരവത്കരണങ്ങൾ നടന്നിട്ടുണ്ട്. ഇന്ത്യയിലെ ആദ്യത്തെ മെട്ടാ സംവിധാനം കൽക്കട്ടയിൽ ആരംഭിച്ചു എന്നത് അവൻ നേരത്തെ അറിഞ്ഞിരുന്നു, ഇപ്പോൾ ദാ അത് നേരിട്ട് കണ്ടു...! അങ്ങനെ അവിടെയെത്തിയ അവൻ, അവിടെ നേരത്തെ തന്നെ ശരിപ്പെടുത്തി വെച്ചിരുന്ന ഫോസ്ഫലിലേക്ക് ചെന്നു. ഒരു സ്ത്രീ ആയിരുന്നു അവിടുത്തെ വാർധൻ, റാണി നായിയു. പേരുപോലെ തന്നെ അവരെ കണ്ടാലേ ആരാധ്യാലും ഒന്ന് വിറച്ചുപോകും. നെറിയിൽ ഓരിഞ്ഞ് വലുപ്പമുള്ള ചുവന്ന പൊട്ടും, കാതിൽ ഒരു വലിയ ജിമിക്കിയും, എല്ലാം പോരാത്തതിന് ഒരു മുക്കുത്തിയും കുത്തിയ, മജന്തയും മണ്ണതയും നിന്നെങ്ങൾ കലർന്ന ഒരു സാരിയുമുട്ടുത്ത എതാണ്ട് നാല്പത്തിയഞ്ചിന്നും അപ്പതിനും ഇടക്ക് പ്രായം തോന്തിക്കുന്ന ഒരു

സ്ത്രീ. ആദ്യമേ അവരെ കണ്ടേണാശ് അനന്തൻ കരുതി, ഒരു ബംഗാളി സ്ത്രീ ആയിരിക്കുമെന്ന് പങ്കേഷ അവർ ഒരു തമിഴ്ത്തി ആയിരുന്നു. റാണി അവന് മുറിയിലേക്കുള്ള വഴി കാണിച്ചു കൊടുത്തു. അവിടെയുള്ളതിൽ വെച്ച് അത്യാവിശം നല്ല സ്വകര്യമുള്ള മുറിയായിരുന്നു അത്. അവിടെ ആ മുറിയിൽ അവന്റെയോപം മറ്റു രണ്ടുപേരുമുണ്ടായിരുന്നു. ഒരാൾ തമിഴ് നാട് സ്വദേശിയാണ്, മുത്തു. മറ്റൊരു ഒരു ആലപ്പുഴക്കാരനും, വേണുങ്ഗോപാൽ.

അവിടെ എത്തിയ രണ്ടുവിസം അവന് ഒരുപോളെ കണ്ണടക്കാൻ സാധിച്ചില്ല, കണ്ണടയ്ച്ചാൽ തന്റെ സ്വന്നഹിതരുടെ ഓർമ്മയാണ്, കൂടാതെ നന്ദിനിയുടെ ആ ചിരിയും.

അവൻ അവിടെ എത്തിയിട്ട് എക്കുദേശം ഒരുമാസം കഴിയുമേഖലേക്കും പതിയ, പതിയ അവൻ തന്റെ ആ പോസ്റ്റലും, കോളേജും, പുതിയ സുഹൃത്തുകളുമായുമൊക്കെ ഇണ്ട്രോഡ്ക്യൂഷൻ ഡാക്ടുമെന്റും. അങ്ങനെയിരിക്കുന്ന ഒരു ഭിവസം തന്നെ കാണാനായി രണ്ടുപേര് വന്നിട്ടുണ്ട് എന്ന് പോസ്റ്റലിലെ ജോലിക്കാരൻ രാംകുമാർ വന്ന് അവനേം പറഞ്ഞു. 'ഈതാരാ ഇണ്ടാ ഇംഡീസ് ഇത്ര പെട്ടന് തന്നെ കാണാനായി എത്തിയത്' അവൻ മുറിയിൽ നിന്നും താഴേക്ക് ചെന്നു. അവൻ താഴെ എത്തിയതും, അവിടെ വിസിറേഴ്സ് റൂമിലെ ആ ഇരുവ്വ് ക്ഷേസരയിൽ ഇരുന്ന ദേവനും, ശ്രീലക്ഷ്മിയും അവനെ കണ്ട് എഴുന്നേറ്റു. എന്തിനാണ് അവർ ഒരിയിപ്പും കൂടാതെ പെട്ടന് ഇത്രയും ദുരം, തന്നെ കാണാനായി എത്തിയത് എന്ന് ആലോചിച്ച് അവൻ ഒന്ന് ഭയജെട്ടു. അവനെ കണ്ടതും രണ്ടുപേരും ഓടി വന്ന് അവനെ കെട്ടിപിടിച്ചു.

"എന്താ രണ്ടാള്ളും കൂടി പെട്ടന് ഇണ്ടാക്സ് പോണോ.." ഒരു നെഞ്ചിടിങ്ങാടെ അവൻ ചോദിച്ചു.

ആരും ഒന്നും മിണ്ടിയില്ല. ദേവനും ശ്രീലക്ഷ്മിയും പരസ്പരം ഒന്ന് ഓബാക്കി. ശ്രേഷ്ഠം ശ്രീലക്ഷ്മി അവളുടെ ബാഗ് തുറന്ന് അതിൽ നിന്നും ഒരു മടക്കിയ പേപ്പർ എടുത്ത് അനന്തരന്തൃ കയ്യിലേക്ക് വെച്ച് കൊടുത്തു. അത് നന്നായി ചുളിഞ്ഞിട്ടുണ്ടായിരുന്നു.

"എന്താ ഇത്, കത്താഫോ ഇത് ആര് തന്നു...?"

"നീ അതോന്നു തുറന്നു വായിച്ചു ഓബാക്ക്"

അവൻ ആ കത്ത് തുറന്ന് വായിച്ചു ഓബാക്കി.

22/07/1987
ക്രമപ്പാതയി

പ്രിയപ്പെട്ട അമന്തന്.

നിനക്ക് സുവമാണ് എന്ന് ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. നീ അങ്ങനെ നിന്റെ ആ പഴയ നാട്ടിലേക്ക് തിരിച്ചെത്തി അഭ്യു. ഉംഗ്, ഞാൻ അറിഞ്ഞു, പക്ഷേ മുത്തുളിക്ക് സുവമില്ലാത്തതുകൊണ്ടാണ് ഞാൻ അന്ന് നാട്ടിലേക്ക് പോയത്. ഇപ്പോൾ മുത്തുളിക്ക് കുഴപ്പം ഒന്നും ഇല്ല. ദൈവത്തിന്റെ അനുഗ്രഹം കൊണ്ട് എല്ലാം മാറി. അമന്തനു, ഒരുപാട് കാലാധിക്ക് ഞാൻ നിരോധാട് ഒരു കാര്യം പറയണം എന്ന് കരുതുന്നു. പക്ഷേ എന്തോ, കാലം അതിന് സമർത്ഥിക്കുന്നില്ല എന്ന് ഒരു ദോഷം. പക്ഷേ പറയാതിരിക്കാനും എനിക്ക് ആവശ്യില്ല. നീ എന്ത് കരുതുമെന്നും എനിക്ക് അറിഞ്ഞുകൂടാ. ഞാൻ ഈ പറയാൻ പോകുന്ന കാര്യം കാരണം നീ എരോഡ് പിന്നീട് പിണ്ണങ്ങരുത്. അത് എനിക്ക് സഹിക്കാൻ പറില്ല. നിനക്ക് ഇപ്പോൾ ദോഷുന്നുണ്ടാകും എനിക്ക് വല്ല ഭ്രാന്തമാണോ എന്ന്, ചിലപ്പോൾ അങ്ങനെയും ആകും. അമന്തനു... ഡാ എനിക്ക് നിന്നെ ഒരുപാട് ഇഷ്ടമാണ്, ഒരുപാട് ഒരുപാട്.

ഈ എനിക്ക് നിരോധാട് നേരിട്ട് പറയണം എന്നുണ്ടായിരുന്നു, അതാണ് നീ പോകുന്നതിന് മുൻപ് നിരോധാട് ഒരു കാര്യം പറയാൻ ഉണ്ടെന്ന് ഞാൻ സുചിപ്പിച്ചു. പക്ഷേ അന്നും അതിന് സാധിച്ചില്ല. ഞാൻ ഈ പറഞ്ഞത് നിന്നെ ഭേദമില്ലിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ നീ എരോഡ് ക്ഷമിക്കണം. നിന്നെ ഞാൻ ആദ്യമായി കണ്ണ ദിവസം തന്നെ നിരോധാട് എന്തോ എനിക്ക് പ്രത്യേക അടങ്കം തോനിയിരുന്നു. പക്ഷേ പിന്നീട് അത് ഈ അഞ്ചെന്ന ഒരു പ്രണയമായി തീരുമെന്ന് ഞാൻ ഒരിക്കൽ പോലും വിചാരിച്ചുള്ളൂ. ഇവിടെ ശ്രീലക്ഷ്മിക്കൊ, ദേവതോ പോലും ഈ കാര്യം അറിയില്ല. നീ ഈ അഞ്ചെന്ന ഒരു പെൺകുട്ടിയേയും സ്ത്രോഹിച്ചിട്ടുണ്ടാവില്ല എന്ന് എനിക്കെന്നും. ഞാനും അങ്ങനെ തന്നെയാണ്, നിന്നെയല്ലാതെ വേഠ ഓരാളെ പോലും ഞാൻ ഇപ്പോവരെ മനസ്സിൽ കൊണ്ടു നടന്നിട്ടില്ല. ശ്രീരാമ, നിനക്ക് എന്ന തിരിച്ച് ഇഷ്ടപ്പെടണം എനില്ല. എക്കിലും എനിക്ക് നിരോധാടുള്ള ഇഷ്ടം ഒരിക്കലും കുറയുകയില്ല, എന്റെ പ്രാർത്ഥനയെന്നുമുണ്ടാകും നിരോധാടാണും സത്യം!!!

**എന്ന് സ്ത്രോഹപുർണ്ണം
നമ്മിനി**

കത്ത് വായിച്ചു നിർത്തിയതും അവന്റെ കണ്ണിൽ നിന്നും
കണ്ണുനിർത്തുള്ളിക്കൾ ഓരോന്നായി ആ കത്തിലേക്ക് വിണ്ണ്
അക്ഷരങ്ങൾ പടരാൻ തുടങ്ങി. അമന്തന്റെ ഫൃദയം തീവ്രമായ

വികാരം കാരണം ഒരുനിമിഷത്തെക്ക് നിലച്ചുപോയി. സ്വപ്നത്തിൽ പോലും ഇങ്ങനെയൊന്ന് അവൻ പ്രതിക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല.

'നന്ദിനിക്ക് തന്നെയും ഇഷ്ടമായിരുന്നേല്ല' തന്റെ ഇഷ്ടം ഇത്രയും നാശം അവളിൽ നിന്നും മറച്ചുവച്ചത് എറബും വലിയ തെറ്റായിണ്ടായി എന്ന് അവൻ മനസ്സിലായി. പകേശ, എന്തിനാവും അവളും, അവളുടെ ഇഷ്ടം ഇത്രയും കാലം മനസ്സിൽ തന്നെ സുക്ഷിച്ചുവെച്ചത് ഒരുപക്ഷേ തന്നെപോലെ അവളും ചിന്തിച്ചിരുന്നിരിക്കാം.

"ഈത് എന്താ അവർ നിങ്ങെട കയ്യിൽ കൊടുത്തുവിട്ടു്. അവർക്ക് പോസ്റ്റ് ചെയ്താൽ മതിയാരുണ്ടെല്ലാ" ശ്രീലക്ഷ്മിയോട് അനന്തൻ ചോദിച്ചു.

"എയ്യ്, ഈത് എനിക്ക് അവള് തന്നതൊന്നും അല്ലടാ, എനിക്കിലിൽ അവളുടെ മുറിയിൽ നിന്നും കിട്ടിയതാ."

"ശേരിക്കും?" അവൻ തെട്ടുലോട ചോദിച്ചു

"അതേടാ... കഴിഞ്ഞ ഒരു ദിവസം തൊൻ അവളുടെ വീടിൽ പോയിട്ടുണ്ടായിരുന്നു, ഒരു പുസ്തകം വാങ്ങാനായിട്ട്. എന്നെ അവളുടെ മുറിയിലാക്കിയിട്ട് വെള്ളം എടുത്തുകൊണ്ടുവരാനായോ മറ്റൊരു അവർ അഞ്ഞെട്ട് പോയി. ആ സമയം അവിടെ, തൊൻ ഇരുന്നിരുന്ന കട്ടിലിന്റെ താഴെ വെറുതെ ചുരുഞ്ഞ കിടന്ന ഒരു പേപ്പർ എടുത്ത് ഒന്ന് തുറന്ന് ഓന്നാക്കിയതാ, അപ്പോൾ തന്നെ തൊന്നും തെട്ടിപ്പോയി.... അതാ ഈത്. പിന്നീട് അവർ തിരികെ വന്നണണ്ടാൾ തൊൻ ഇതിന്റെ കാര്യം ഒന്നും മിണ്ടിയില്ല. പകേശ, തൊൻ വെറുതെ അവളോട് ചോദിച്ചു, നീ എന്താടി മുറി ഒന്നും വ്യത്തിയാക്കാറില്ലെല്ലോ, ഒരു എന്തോരം പേപ്പറുകളാ ചുരുട്ടി ഇട്ടുക്കുന്ന എന്ന്, അപ്പോൾ അവർ പറയാ.. അതേടി വ്യത്തിയാക്കണം... അവർ ഓന്നുട എഴുതുവായിരുന്നു പോലും. ഇതായിരുന്നു അവളുടെ ഓന്നുട എഴുത്ത് എന്ന് അവളുടെ

സംസാരത്തിൽ നിന്നും എനിക്കേണ്ട മനസ്സിലായി. താൻ ഒന്നും മിണ്ടിയില്ല. ഈ എഴുതൽ എന്തു കയ്യിൽ കിട്ടിയതും അവൾ അറിഞ്ഞിട്ടില്ല”

ശ്രീലക്ഷ്മി അദ്ദേഹ പറത്തേണ്ട അവന്റെ അത് ഒന്നുകൂടി ഭോധ്യമായി ‘അതെ, താൻ ഉദ്ദേശിച്ചത് ശരി തന്നെയാണ്. എന്നോട് അവളുടെ ഇഷ്ടം തുറന്നു പറത്താൻ ഒരുപങ്കേക്ക തന്ത്രശ്രീ തമ്മിലുള്ള സ്വഹ്യദിവസം അത് കാരണം നഷ്ടപെടുമോ എന്നത് അവളും തെറ്റായി തന്നെ ധരിച്ചിരുന്നു. എല്ലാം വിധി അല്ലാതെ എന്തുപറയാനും’

“വിശ്വസിക്കാൻ പറ്റണില്ല എനിക്ക്.”

“അതേടു തന്ത്രശ്രീക്കും ഇത് ഇന്നേഴും അദ്ദേശ്വര വിശ്വസിക്കാൻ പറ്റണില്ല. ഇന്നേവരെ അവൾ ഇതിനെപ്പറ്റി തന്ത്രഭ്രാന്തിക്കാരംപോലും മിണ്ടിട്ടില്ല. ശ്രീ എന്നോട് പറയണാം, പങ്കേക്ക ഇവളോടെക്കിലും പറയാമായിരുന്നു അവർക്ക്.” ദേവൻ പറത്തു

“ശരിയാടാ താൻ വിചാരിച്ചു അവൾ നമ്മെ ആത്മാർത്ഥ്യ സുഹൃത്താബന്ന്, പങ്കേക്ക....” മുഖം ഓന്ന് താഴ്ത്തിക്കാണ്ട് ശ്രീലക്ഷ്മി പറത്തു.

“ശരി, ശരി... അത് ഇനി ഒരു പ്രശ്നമാക്കണ്ട് പോട്ടു. എന്തായാലും അവർക്ക് എന്ന ഇഷ്ടാബന്നല്ലോ. കൊല്ലും ഇത്ര ആയാലെന്നോ, എന്ന് പ്രാർത്ഥന നീ ഇന്നോളക്കിലും കേടുല്ലോ എന്ന് കൃഷ്ണാ....”

അവർ അവിടെ വന്നതും, ആ കത്ത് അവന്റെ നൽകിയതും ഒരിക്കലും നന്ദിനി അറിയാൻ പാടില്ല എന്ന് അനന്തൻ ലക്ഷ്മിയേടു, ദേവനോടും ആവശ്യപ്പെട്ടിരുന്നു. എന്നെങ്കിലും താൻ നാട്ടിൽ വരുത്തേണ്ട തന്റെ

ഇഷ്ടവും അവരോട് നേരിട്ട് തന്നെ അറിയിക്കണം എന്ന് അവൻ മനസ്സിൽ കുറിച്ചു.

തിരികെ മുറിയിൽ എത്തിയ അനന്തൻ, ആ സദേതാഷ വാർത്ത അവന്റെ അവിടുത്തെ കുടുക്കാരെ അറിയിച്ചു. അവരോട് എല്ലാ കാര്യങ്ങളും അനന്തൻ നേരത്തെ തന്നെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ഇങ്ങനെയാരു വാർത്ത അറിഞ്ഞെ അവൻ അഫോൾ തന്നെ അനന്തനെ എടുത്തുപൊക്കി. പിന്നെ ആ മുറിയിൽ ആകെ ബഹളമായിരുന്നു. അത് കെട്ടും എവിടെനിന്നാണെന്ന് അറിയില്ല വാർധൻ റാണി നായിയു ഓടി എത്തി. അവരിനിയും അവരെ പറയാൻ ബാക്കി ഒന്നുമില്ല. അവസാനം മുത്തു അവരോടു ഒരു നുണ അങ്ങ് തട്ടി വിട്ടു. 'അനന്തൻ ഒരു അമ്മാവൻ ആയി പോലും' അത് കെട്ടും അവൻ പൂഡി.... അവൻ ഇരുക്കുകയുമുപയോഗിച്ചു അവന്റെ മുഖം ഉഴിഞ്ഞു. അങ്ങനെ മുന്നുപേരും ഒരുവിധത്തിൽ അവരെ എങ്ങനെയാക്കേണ്ടു അവിടെനിന്നും പറഞ്ഞുവിട്ടു.

"അഫോൾ എങ്ങനെ ഇന്നത്തെ ചിലവ് അനന്തന്റെ വകയെല്ല?"
വേണുഗോപാൽ ചോദിച്ചു

"അത് പിന്നെ പറയാനുണ്ടോ" മുത്തു തമിഴിൽ പറഞ്ഞുകൊണ്ട് അവന്റെ തോളിൽ ഒന്ന് തട്ടി.

"അല്ല, മുത്തുവിന്റെ വക ഇനിയും എന്ന ചിലവ്... ഉടനെ എങ്ങനെ കാണുവോ?" വേണു അവനെ ഒന്ന് കളിയാക്കി ചോദിച്ചു.

അത് കെട്ടും മുത്തു അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്ന തലയണ എടുത്ത് വേണുഗോപാലിന്റെ തലയിലേക്ക് ഒറ്റയേറ്റ്.. ശേഷം തമിഴിൽ അവനെ എറ്റെക്കൈയോ ചീതു പറഞ്ഞു, അനന്തന് അതെന്നതാണെന്ന് ഒന്നും മനസ്സിലായില്ലെങ്കിലും അവനും ചിരിച്ചു..

മുത്തുവിനും ഉണ്ടായിരുന്നു അനന്തന പോലെ ഒരു നന്ദിനി, പേര് ‘നിമിഷ’. ഓരിക്കൽ മുത്തു അവളോട് തന്റെ ഇഷ്ടം തുറന്നു പറഞ്ഞതാ, പക്ഷേ എന്താ, അവൾ ഉടനെ തന്നെ അവന്റെ മുഖത്ത് നോക്കി പറഞ്ഞില്ലോ ‘അവർക്ക് ഇഷ്ടമല്ല എന്ന്’. പിന്നീട് അതും പറഞ്ഞു വിവാഹം ഒന്നും വേണ്ട എന്ന് തീരുമാനിച്ചിരിക്കുകയാണ് പാപം. ആർക്കൻഡിയാം, ഒരുപക്ഷേ മാറ്റുരണ്ടുപേരേക്കാൾ മുൻപ് അവനായിരിക്കും ആദ്യം വിവാഹം കഴിക്കുന്നത്. എന്തായാലും അന്ന് അത് കേടു പിന്നെ അനന്തന് ഉണ്ടായിരുന്ന ദെബര്യം കൂടി പോയി.

അരങ്ങെന്നയിരിക്കേ നാടിൽ പോകാനായി അവൻ ഓവസരം ഒത്തുവന്നു. ദീപാവലി എത്താറായി, കൽക്കട്ട നഗരം മുഴുവനും അതിന്റെ തയാറൊടുപിലാണ്.

നന്ദിനിക്ക് നാടിൽ തന്നെ ഒരു കോളേജിൽ അധ്യാപികൾ ലഭിച്ച കാര്യം അവൻ അറിഞ്ഞിരുന്നു. ഒരുപക്ഷേ ദീപാവലി ആയതിനാൽ അവർക്കും അവധി കിട്ടാൻ സാധ്യത ഉണ്ട്, അവൻ ചിന്തിച്ചു.

പതിമുന്ന്

അവൻ നാടിലെത്തി. സമയം എതാണ്ട് നാലുമണി കഴിഞ്ഞുകാണണോ. മണയുടെ ഒരു ഒന്നിയ ലക്ഷണമാക്കേ ഉണ്ട്. അവിടെ തിവാടുവിട്ടിലെത്തി തന്റെ സാധ്യങ്ങൾ എല്ലാം എവിടെയാക്കി, ഒരു കുളിയെയാക്കേ കഴിഞ്ഞതിനുശേഷം അവൻ ആദ്യമേ പോയത് നന്ദിനിയുടെ വിട്ടിലേക്കാണ്. പക്ഷേ അവർ അവിടെ കേൾത്തതിലായിരുന്നു. അനന്തനും വന്ന വിവരം അവർ അറിഞ്ഞതെയില്ല. അവൻ കേൾത്തിലേക്ക് ചെന്നു. അവിടെ

അവളെയും കാത്ത് കുറച്ചു നേരം ആൽത്തറയിൽ ഇരുന്ന അവൻ
അവിടെ നിന്നും എഴുന്നേറ്റു മുന്നോട്ടുകൾ നീങ്ങി, ഒന്ന്
ആകാശത്തെക്ക് നോക്കി, 'മഴ ഇപ്പോൾ പെയ്തു തുടങ്ങും' എന്ന്
അവൻ മനസ്സിൽ വിചാരിച്ചതും ഒരു മഴതുള്ളി അവന്റെ കവിളിലേക്ക്
വന്നു വീണ്ടും. അതിന്റെ തണ്ടുപ്പ് കാരണം അവൻ കണ്ണുകൾ ഒന്ന്
അറിയാതെ ചിമ്മി അടച്ചു. ആ തണ്ടുത്ത കാറ്റ് അവന്റെ മുഖത്തെ ഒന്ന്
തഴുകി കടന്നുപോയി....

"അനന്തു...!!"

അവൻ തിരിത്തു നോക്കി

"നന്ദിനി...!!"

അന്ന് ആദ്യമായി നന്ദിനിയെ അനന്തന്ന് കണ്ണുമുട്ടിയപ്പോൾ അവൻ
എങ്ങനെയായിരുന്നോ അതുപോലെ തന്ന ഇന്നും അവൻ
പാട്ടുപാട്ടും അണിത്തു തലയിൽ മുല്ലപ്പുവും ചുടി, നെറ്റിയിൽ
ഒരു ചൗമകുറിയും ചാർത്തി, അവന്റെ കണ്ണുന്പിൽ
അണിത്തൊരുങ്ങി നില്കുന്നു. ഈ അവളുടെ പിന്നാളാണ്.
അവളെ കണ്ടതും അവന്റെ കണ്ണുകൾ നിന്നെത്തു.

കരിക്കലും പ്രതീക്ഷിക്കാതെ, പെട്ടെന്നാരു ദിവസം അനന്തന്ന്
അവളുടെ കണ്ണുന്പിൽ വന്നു നിന്നോപ്പോൾ അവളുമാകെ
അത്തുപെട്ടുപോയി. പിന്നാനും ആലോച്ചിക്കാതെ നന്ദിനി അവന്റെ
അടുത്തെക്ക് ഓടിയെത്തതി.

ഒന്നും മിണ്ഡാതെ കുറച്ചുനേരം അവന്റെ കണ്ണുകളിലേക്ക് മാത്രം
നോക്കി അവളെത്തൊന്നും നിന്നും. ആകാശത്ത് ഇടിമുഴക്കം നിന്നെത്തു.

"നന്ദ..."

ആ വിളിയിൽ നിന്നും തദ്ദോട്ടുള്ള ഇഷ്ടം അവൻ പറയാതെ തന്നെ നന്ദിനിക്കും മനസ്സിലായി, അവൻ അവനെ കെട്ടിപിടിച്ചു കരഞ്ഞു. അവളുടെ കണ്ണുനീർ അവന്റെ തോളിലും അവന്റെ അവളുടെ തലയിലും വിണ്ണു. അങ്ങാഴേക്കും എല്ലാം മംഗളമായി എന്ന രീതിയിൽ മശയും തകർത്ത് പെയ്തു, ആ കോരിച്ചൊരിയുന്ന മശയത്ത്, രണ്ടു വെള്ളരിപ്രാവുകളെ പോലെ അവൻ അങ്ങനെ കുറച്ചു നേരം നിന്നു. ഒരുപക്ഷേ ആ നിമിഷം ഇതെല്ലാം കണ്ണു നിന്ന് ഇഗ്രീശ്വരൻ പോലും രണ്ടു കൈകളും ഉയർത്തി സർവമംഗളങ്ങളും അവർക്ക് നൽകിയിട്ടുണ്ടാകാം.

അവളുടെ ഇരുക്കവിളിലും പിടിച്ചുകൊണ്ട് അനന്തൻ പറഞ്ഞു "അറിയാം, എനിക്ക് അറിയാം നിന്നെക്കുണ്ണ ഇഷ്ടാർന്നു ലേ... കത്ത് താൻ വായിച്ചിരുന്നു... എനിക്കും ഒരുപാട് ഇഷ്ടാർന്നു നന്ദ നിന്നേ.. എത്രാ കാലമായിട്ട് പറയണം ന് കരുതിയതാ, പക്ഷേ കാലം ഇഷ്ടഫലേ അതിന് സമ്മതിച്ചു... എൻ്റെ പെണ്ണാ നീയ്. എൻ്റെ മാത്രം." അതും പറഞ്ഞ് അവളുടെ നെറുകയിൽ അവനൊരു മുത്തം കൊടുത്തു.

ആ സമയം ദേവനും ശ്രീലക്ഷ്മിയും അവിടേക്കുത്തി. അനന്തൻറെയും നന്ദിനിയുടെയും ആ നിൽപ്പ് കണ്ണ് അവരുടെയും കണ്ണുകൾ നിറെത്തു, അവർപ്പോലും അറിയാതെ. രണ്ടാളും സദേനാശംകൊണ്ട് തുള്ളിച്ചാടി.

"എൻ്റെ കൃഷ്ണ, എത്ര നാളായി കാത്തിരുന്നതാ ഇങ്ങനെ ഒരു ദിവസം." ദേവൻ പറഞ്ഞു

അനന്തൻ നന്ദിനിയേയും ചേർത്തുപിടിച്ചു അവരുടെ അടുത്തക്ക് എത്തി.

“എടി കള്ളി, എന്നോടെക്കിലും ഒരു വാക്ക് പറയാമായിരുന്നേല്ലോ
നിനക്ക്...” ശ്രീലക്ഷ്മി അവളോട് പറത്തു

അത് കേട്ട് രണ്ടാളും ചിരിച്ചു. ശ്രീഷ്ഠം അനന്തൻ എല്ലാവർക്കും
കൽക്കടയിൽ നിന്നു കൊണ്ടുവന്ന പലഹാരങ്ങൾ എടുത്തു
കൊടുത്തു. ഒപ്പം പിറന്നാൾ സമ്മാനമായി അനന്തൻ കൊണ്ടുവന്ന
പുതിയ വാച്ച് നന്ദിനിയുടെ കയ്യിൽ അവൻ കെട്ടി കൊടുത്തു.

അങ്ങനെ ഒരുപാട് വർഷത്തെ കാത്തിരിപ്പിനോടുവിൽ ശ്രീകൃഷ്ണ
ഭഗവാനെ സാക്ഷിയാക്കി, അനന്തനും, നന്ദിനിയും അവർ തമ്മിൽ
ആദ്യമായി കണ്ടുമുട്ടിയ ആ ഭഗവാന്റെ തിരുമുന്പിൽ വെച്ച് ഓന്നായി.
അവർ തമ്മിൽ ഓന്നിക്കണം എന്നത് ഏറ്റവും അതിയായി
ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നത് ശ്രീലക്ഷ്മിയും ഭേദമുണ്ടായിരുന്നു എന്നത്
പ്രത്യേകം പറയേണ്ടതില്ല. അവർക്ക് വേണമെങ്കിൽ അനന്തന്റെ ഇഷ്ടം
അദ്ദേം അവളോട് തുറന്നു പറയാമായിരുന്നു. പക്ഷേ
അങ്ങനെയൊന്നും ഒരാൾ അവളുടെ മനസ്സിൽ കയറിപ്പറില്ല എന്നത്
അവർക്ക് തീർച്ചയായിരുന്നു. അതിനാൽ അവർ അത് തുറന്നു
പറത്താലും അവർക്ക് അനന്തനെ തിരികെ ഇഷ്ടപ്പെടണം എന്നില്ല.
അവരും അങ്ങനെ തെറ്റായി തന്നെ ചിന്തിച്ചിരുന്നു. ഇഷ്ടം അത്
ഒരാളുടെ മനസ്സിൽ മാത്രം തോന്നേണ്ട ഓന്നല്ല, കൂടാതെ അത്
ഒരാളേക്കാണ്ടും മദ്ദാരാളുടെ മനസ്സിൽ നിർബന്ധിപ്പിച്ചു
തോന്നിപ്പിക്കാനും സാധിക്കില്ല. അത് ഇഷ്ടപ്പെടുന്നവരുടെ മനസ്സിൽ
സ്വയം തോന്നേണ്ട ഓന്നാണ്. അതിനുള്ള വഴി അവർ അനന്തന്
ഒരുക്കിക്കാടുത്തു. ഒരുപക്ഷേ അവർ വഴി നന്ദി ആ വിവരം
അറിഞ്ഞു, നന്ദി അവന്റെ പ്രണയം നിരസിച്ചാൽ, തന്നെ
അനന്തങ്ങാട് ചെയ്യുന്ന ഏറ്റവും വലിയ തെറ്റായിരിക്കും അത് എന്ന്
അവർക്ക് ബോധ്യമുണ്ടായിരുന്നു.. അവന്റെ ജീവിതത്തിൽ
കിടിയതിൽ വെച്ച് ഏറ്റവും നല്ല ഭാഗ്യങ്ങളിൽ ഓന്നാണ് അവന്റെ ആ

രണ്ടു സുഹൃത്തുകൾ. അതുകൊണ്ടാണല്ലോ, അവൻ്റെ പ്രശ്നയം പുഡിഞ്ഞിപ്പിക്കാൻ രണ്ടുപേരും അവന്നൊടൊഴം എന്നും നിന്നും.

പതിനാല്

ഒരുപാട് വൈകിയാണ് ഇരുവരുടെയും പ്രശ്നയം വിച്ചിൽ അറിയുന്നത്. അനന്തൻ അവധിക്ക് നാടിലെത്തിയ സമയം, അവൻ്റെ മുൻ വ്യത്തിയാക്കിക്കൊണ്ടിരുന്ന മുത്തപ്പീകൾ അവൻ്റെ മേശയുടെ ഉള്ളിൽ നിന്നും ഒരു കത്ത് കിട്ടി. അതെ, നന്ദിനിക്ക് കൊടുക്കാനായി അനന്തൻ പണ്ടപ്പേഴ്ചാ എഴുതിവയ്ക്കു ഒരു കത്ത്.

“എന്തിനാ കുട്ടു, ഈ കാര്യം ഇവിടെ ആത്രോടും പറയാതെ നീ ഈ കാലം വരെ മറച്ചുവെച്ചിരുന്നോ? അനന്തകുനെ പോലെല്ലു മുത്തപ്പീകൾ നന്ദിനിയും, രണ്ടുപേരും നേരു പേരകുട്ടുാളാ....” അതായിരുന്നു മുത്തപ്പീയുടെ മറുപടി

അത് കേട്ട് അവനൊരുപാട് സന്തോഷമായി. അവൻ്റെ കണ്ണുകൾ നിറ്റെത്തു, അവനറിയില്ല എന്താണ് പറയേണ്ടതെന്ന്, അവൻ മുത്തപ്പീയെ നോക്കി ഒരു കള്ള ചിരി ചിരിച്ചു.

വിട്ടുകാരോട് എങ്ങനെ ഈ കാര്യത്വശ്രീ സുചിപ്പിക്കും എന്ന് അവൻ ആലോചിച്ചിരിക്കുന്നും ബാധിക്കുന്നും ഇങ്ങനെ ഒരു കത്തുമായി മുത്തപ്പീയുടെ വരവ്. പിന്നെ മുത്തപ്പീന്റെ കാര്യം, ആളും മുത്തപ്പീയുടെ കുട്ടല്ല ലേശം ഗൗരവകാരാനാണ്. പക്ഷേ അദ്ദേഹത്തെക്കുടെ പറഞ്ഞു സമ്മതിപ്പിക്കുന്ന കാര്യം മുത്തപ്പീ എറ്റിരുന്നു.

അരങ്ങേഹം ഈ വിവരം അറിത്തപ്പോൾ, ആദ്യമൊന്ന് തെട്ടി. ഫേശം
ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ടായിരുന്നു ഈ കാര്യം അരങ്ങേഹത്തിന്
ഉൾക്കൊള്ളുന്നായിട്ട്. പകേഷ എല്ലാവരുടെയും നിർബന്ധത്തിൽ വഴിയേ
'എങ്കി, കുട്ട്യാളുടെ ഇഷ്ടം അതാച്ച അങ്ങനെ നടക്കേട..' എന്നായി
മുത്തപ്പേൻ.

അനന്തനെ നന്ദിനിയുടെ വല്യമുക്ക് വലിയ കാര്യമായിരുന്നു.
അങ്ങനെയിരിക്കു ഒരു ദിവസം മുത്തപ്പേൻ നന്ദിനിയുടെ വല്യമുയെ
കണ്ടപ്പോൾ, 'കുട്ടികൾക്ക് തമ്മിൽ ഇഷ്ടമാണ്' എന്ന വിവരം ഒന്ന്
സുചിപ്പിച്ചു. വല്യമുക്ക് ഓരിക്കലും അത് വിശ്വസിക്കാനായില്ല.
'നാട്ടിലെ ഏറ്റവും വലിയ തറവാട്ടുകാർ...!! എല്ലാം എന്ന് കുട്ടിടെ ഭാഗ്യം,
അല്ലാതെ എന്നു പറയാ.' അത് ഒരു സ്വപ്നമാണോ എന്ന് അവർ
ഒരുന്നിമിഷം ചിന്തിച്ചു. വല്യമു ആ വിവരം അപ്പോൾ തന്നെ അവളുടെ
അരുളുന്നയും അമ്മയെയും അറിയിച്ചു, അവർക്ക് അതിലേറെ
സന്തോഷം. അവർ തമ്മിൽ ശേരിക്കും ഓന്നിക്കേണ്ടവർ തന്നെ
ആയിരുന്നു എന്നത് അവരുടെ വീടുകാർപ്പോലും ഓരിക്കലെക്കിലും
അറിയാതെ മനസ്സിൽ ചിന്തിച്ചിട്ടുണ്ടാകും എന്നത് തീർച്ചയാണ്!
വൈകാതെ തന്നെ അനന്തനേ തറവാട്ടുകാർ, നന്ദിനിയുടെ
തറവാട്ടുകാരുമായി ചേർന്ന് എല്ലാ കാര്യങ്ങളും ഉറപ്പിച്ചു.
'രണ്ടുപേരുടെയും പഠനമൊക്കെ കഴിത്തിട്ടാവാം വിവാഹം'
എന്നായിരുന്നു അവരുടെ തീരുമാനം.

പതിനഞ്ച്

നാട്ടിൽ തന്ന ഒരു കോളേജിൽ ബി.എ പറിക്കുന്ന നന്ദിനിയുടെയും, കിൽക്കട്ടയിൽ എം.ബി.ബി.സ് പറിക്കുന്ന അനന്തരാന്തരായും പിന്നീട് അദ്ദേഹത്വാട്ടുള്ള പ്രണയം കത്തുകളിലുടെയും, ഫോൺകോളുകളിലുടെയുമായിരുന്നു മുന്നൊട്ട് പോയിക്കാണ്ടിരുന്നത്. ഒപ്പംതന്ന അവരുടെ പഠനവും ഒരു വിട്ടുവിഴ്ചയുമില്ലാതെ തന്ന മുന്നൊട്ട് പോയിക്കാണ്ടിരുന്നു.

അവർക്ക് തമ്മിൽ ഒന്ന് നേരിട്ട് കാണാനും, സംസാരിക്കാനുമുള്ള അവസരം ലഭിക്കുന്നത് അപൂർവമാണ്. ഒരുപാട് അക്കലെ നിന്നുകൊണ്ടുള്ള ആ പ്രണയം രണ്ടുപേരും ഒരുപാട് ആസ്യദ്ധിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹ കടന്നു പോയത് നാളുകളാണ്. നാളുകൾക്കാടുവിൽ രണ്ടുപേരും അവരുടെ പഠനം പുർത്തിയാക്കി. അനന്തരാ ഇഴ്നാൾ ദേശക്കു അനന്തനുമായി, നന്ദിനി ഒരു സൈക്കാളജിസ്റ്റുമായി.

പതിനാറ്

അവർ ആദ്യമായി കണ്ടുമുട്ടിയ ആ ക്ഷേത്രത്തിൽ വെച്ചു തന്നെയാവണം അവരുടെ വിവാഹവും എന്നത് നന്ദിനിയുടെ വലിയ ഒരു ആഗ്രഹമായിരുന്നു. ആരും അതിന് എതിരും നിന്നില്ല. അവളുടെ ആഗ്രഹം പോലെ തന്ന അവിടെ വെച്ചു നടക്കേടു ആ വിവാഹം എന്ന് എല്ലാവരും അഭിപ്രായശേട്ടു. അദ്ദേഹ അതിനുള്ള ഒരുക്കങ്ങൾ എല്ലാം ആരംഭിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു.

എപ്പിൽ 15 - 1994 . കാലം സാക്ഷിയാക്കി, ഒരു വിധിയുടെ മുൻപിലും തോൽക്കാൻ ഇടവരുത്താതെ, ഒരു ശക്തിക്കും അവരെ അകറ്റാനും കഴിയാത്തവിധി ഇഴഞ്ഞു അവരെ രണ്ടുപേരെയും പുർണ്ണമായി

ഒരുമിശ്ശിച്ച ദിവസം. സർവ്വമംഗലത്തേള്ളും നേർന്നുകൊണ്ട്,
ശ്രീകൃഷ്ണഭാവാനു തന്നെ പുർണ്ണമന്മേധ്യാടുകൂടി നന്ദിനിയെ
അനന്തരാന്ത കൈപിടിച്ചെല്ലപിച്ചു. ഒരുപാട് വർഷങ്ങളുടെ
കാത്തിരിപ്പിനോടുവിൽ, ആ ദിവസം അവരുടെ രണ്ടുപേരുടെയും
മനസ്സിൽ ഒരിക്കൽ വാടിപ്പായ ആ പ്രണയത്തിന്റെ മന്ത്രാപുവ് വീണ്ടും
വിരിഞ്ഞു, ഒരു വെയിലേറ്റുപോലും വാടിപ്പോകാത്ത വിധം,
എന്നേക്കുമായി...!!

പ്രിയപേട്ട എന്റെ വായനക്കാരോട്..!!

നിങ്ങൾ ഈ കമ വായിച്ചു തീർക്കാതെയാണ് ഈ കുറിപ്പ്
വായിക്കുന്നതെക്കിൽ ദയവായി, മുഴുവൻ കമയും വായിച്ചു ശേഷം
മാത്രം ഈ കുറിപ്പ് വായിക്കുക. എങ്കിൽ മാത്രമേ ഈത്
വായിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന നിങ്ങൾക്കും ഈ കമ എഴുതിയ എനിക്കും
ഒരു സംത്യൂപ്തി ആവുകയുള്ളൂ, ഒപ്പം ഈ കുറിപ്പ്
വായിക്കുന്നോഴുണ്ടാകുന്ന ഹീലും അഭ്യന്തരം മാത്രമേ നിങ്ങൾക്ക്
മനസ്സിലാവുകയെങ്കിലും.

ഈതിനെ ഒരു കുറിപ്പ് എന്ന് വിശ്വേഷിപ്പിക്കാൻ പറ്റില്ല, എനിക്ക് നിങ്ങൾ
വായനക്കാരോട് പറയാനുള്ള കുറച്ച് കാര്യങ്ങൾ, അത്രതനെ.
ഈതുനെയൊരു കമ എഴുതാനായി എന്നോടൊപ്പം നിന്ന എന്റെ എല്ലാ
സുഹൃത്തുക്കൾക്കും ഒരുപാട് നൽകി.

ഈനിയും കാര്യത്തിലേക്ക് കടക്കാം...

ഈ കമ എഴുതാനായി ഞാൻ ഓരിട്ട് എററവും വലിയ ഒരു വെല്ലുവിളി
അത്, 'പ്രബന്ധം' എന്ന ഈ ഒരു വിഷയം തന്നെയായിരുന്നു. ഉള്ളത്
പറയാവല്ലോ, ഈ വിഷയത്തിൽ എനിക്ക് യാതൊരു മുൻപരിചയവും
ഈല്ലാത്തതുകൊണ്ട് തന്നെ എന്ത് എഴുതണമെന്നോ അല്ലെങ്കിൽ
എത്തെന്ന എഴുതണമെന്നോ ഒന്നും തന്നെ എനിക്ക് ഒരു പിടിയുമില്ല.
അല്ല സമയം ഉണ്ടാല്ലോ, അങ്ങ് പരിചയം ആയിക്കൊള്ളും ശേരിയല്ല?
'പഠനമാക്കു കഴിഞ്ഞ് ഒരു നല്ല നിലയിൽ ആയിട്ട് പോരെ മാറ്റേം, ഈ
പരുപാടി. അതാണെല്ലോ, അതിന്റെ ഒരു ശേരി' എന്ന് ഒരു
ചിന്തയോകയെന്നുണ്ട്.

ഇഫോം ഇം കുറിപ്പ് വായിക്കുമ്പോൾ നിങ്ങളുടെ ചുണ്ടിൽ ഒരു പുഞ്ചിലി വിടർന്നിട്ടുണ്ടാകാം. അതേനെയാണൊക്കിൽ 'അത് കാണാൻ നല്ല ഭംഗിയുണ്ട് ദ്രാ...!!' എന്തായാലും ആ ചിരി തൊനെന്തു വിജയമായി കണ്ടുകൊള്ളുന്നു..

ഈ പറഞ്ഞു വന്നത് പറയാം. അതേനെയിരിക്കേണ്ടുണ്ട് എന്തു ഭാവനയിൽ തൊന്ത് അനുന്നതും നന്ദിനിയും എന്ന രണ്ടു കമാപാത്രങ്ങളെ സ്വീച്ഛിച്ചെടുത്തത്. പിന്നീട് അവരെ വെച്ചാരു കമയും എന്നെങ്കാണ്ട് കഴിയും വിധം തൊന്ത് മെന്തേടുത്തുകൊണ്ടെങ്കിരുന്നു.

***

നാലാം ക്രാസ്റ്റിൽ പറിക്കുന്ന അനുന്നതൻ എന്ന ഒരു കുട്ടി, ടീച്ചറായ അവന്റെ അമ്മയേയാടാപം സ്കൂളിലേക്ക് പോകുന്ന വഴിയിൽ മറ്റേതൊ സ്കൂളിലേക്ക് പോകാനായി യുണിഫോംമും ധരിച്ചു മുടിയേബൈക്കെ രണ്ടുവശവും പിന്നിക്കെട്ടി ചേച്ചിയേബാപം സ്കൂൾബെസും കാത്തുനിൽക്കുന്ന നന്ദിനി എന്ന പെൺകുട്ടിയെ കാണുമ്പോൾ ആദ്യമായി അവന്റെ ആ കൊച്ചുമന്ത്രിൽ അവക്കൊടുക്കാൻ പ്രണയം തോന്തിത്തുടങ്ങുമ്പോൾ മുതലുള്ള സംഭവങ്ങൾ കമയാക്കാം എന്ന് തൊന്ത് കരുതി.

പക്ഷേ അതൊന്നും ശേരിയാവില്ല എന്നാരു തോന്തൽ എപ്പേഴ്സ് എന്നു മനസ്സിൽ കയറിക്കുടി, അതുകൊണ്ട് തുടർന്ന് ആ രീതിയിൽ കമ എഴുതാൻ തൊന്ത് ശ്രമിച്ചതെന്തില്ല.. പിന്നീട് പലപ്പോഴായി പലതരത്തിലുള്ള കമഗതിയിൽ കുടി സഖവരിച്ച് ഓവറിൽ നിന്നേൻ്തെ ഇഫോം വായിച്ച് 'മനസ്സിൽ വിരിഞ്ഞ മറാരം' എന്ന ഇങ്ങനെയോരു ഇം-ബുക്കിന്റെ രണ്ടാം പതിപ്പ് വരെ ആയി നിൽക്കുന്നു.

സ്വന്തം നാട് തന്നെ ഇം കമയുടെ പശ്വാത്തലം ആക്കിയാലോ എന്ന് തൊന്ത് കരുതിയതാണ്, പക്ഷേ അത് പിന്നീട് എന്നിക്ക് തന്നെ പണി ആയാലോ എന്ന് കരുതിയിട്ടാണ് പാലക്കാട് തൊന്ത്

തിരഞ്ഞെടുക്കാനുള്ള കാരണം. എന്തുകൊണ്ട് പാലക്കാർ തന്നെ തിരഞ്ഞെടുത്തു എന്ന് എനിക്ക് ഒരു ഹൃദിയയും ഇല്ല. ഈ കമ്മന്റക്കുന്നത് ഏതാണ്ട് എൻപത് അല്ലെങ്കിൽ തൊന്ത്രും കാലാല്പദ്ധത്തിൽ ആയിരുന്നെല്ലാ, കൂടാതെ കമയിലെ കമാപാത്രങ്ങൾ, അവരുടെ ആ പഴയ ഭാഷ, പഴയ ശൈലികൾ, ചുറ്റുപാടുകൾ എനിവയെല്ലാം കൂടി പരിഗണിക്കുമ്പോൾ, എന്തുകൊണ്ടും പാലക്കാർ അതിന് അനുഭയാജ്യമാണ് എന്ന് എനിക്ക് തോന്തി.

മാത്രമല്ല ഇന്തേ സമാനമായ പശ്വാത്തലത്തിൽ ഒരുപാട് മലയാള സിനിമകളും ചിത്രീകരിച്ചിട്ടുള്ളതും പാലക്കാർ ബെച്ചുതനേന്നയാണ്. നേര് പറഞ്ഞാൽ ഒരുപാട് വർഷങ്ങൾക്ക് മുമ്പ് ചെന്നെന്നയിൽ പോയങ്ങാൾ പാലക്കാർ വഴി യാത്ര ചെയ്തിട്ടുണ്ട് എന്നതല്ലാതെ ആ നാട്ടിന് തൊന്ത് ഇന്തേ വരയും പോയിട്ടില്ല.

പിന്നീട് ഇന്ത്യൻരാജ്യത്തും മറ്റും സഹായത്തോടുകൂടി ആ നാടിനെ കുറിച്ച് തൊന്ത് കൂടുതൽ മനസ്സിലാക്കിയെടുത്തു. എന്നാലും ആ നാടിനെ കുറിച്ച് അവിടെ തന്നെയുള്ള ആരോടേലും തിരക്കുന്നതാണെല്ലാ അതിന്റെ ശരി എന്നതുകൊണ്ട്, പാലക്കാടുള്ള എന്റെ ഒരു സുഹൃത്തിനോടും കാര്യങ്ങൾ തിരക്കി. ആളും ഒരു എഴുത്തുകാരിയാണ്. അങ്ങനെ അവിടുന്നും കുറച്ചു വിവരങ്ങൾ കിട്ടി. ഈ തമാശയാദ്ദോ എന്ന് എനിക്കറിയില്ല എക്കിലും പറയാം, അവിടുതെത്ത് ആ നേരപാടങ്ങളെക്കുറിച്ചും, ആ ഭൂപ്രകൃതിയെയും പറ്റി തൊന്ത് ആ സുഹൃത്തിനോട് ഒരിക്കൽ ചോദിച്ചുങ്ങാൾ, ആർ ഇങ്ങാൾ താമസിക്കുന്ന സ്ഥലം അങ്ങനെയൊന്നുമേ അല്ല എന്നായിരുന്നു മറുപടി. എക്കിലും ഏതാണ്ടാക്കു വിവരങ്ങൾ തൊന്ത് അവിടെനിന്നും ശേഖരിച്ചെടുത്തു. പിന്നീടുള്ള ഒരു വെല്ലുവിളി തൊന്ത് ജനിക്കുന്നതിനുപോലും മുമ്പുള്ള ആ കാലാല്പദ്ധം തന്നെയായിരുന്നു, പങ്കു തൊന്ത് കേട്ടിട്ടുള്ളതും, വായിച്ചിട്ടുള്ളതും, കീവിയിലും വരയും മറ്റും കണ്ടിട്ടുള്ള അറിവുകളും വെച്ച് അതങ്കു ശരിയാക്കിയെടുത്തു....!!!

ഒരുപക്ഷേ നിങ്ങൾക്കും ഉണ്ടാക്കാം അതേനെയൊരു നന്ദിനിയോ
അല്ലെങ്കിൽ ഒരു അനന്തരനോ, അവരെ പോലെ തന്നെ നിങ്ങളുടെയും
മനസ്സിലും വിരിയട്ട് പ്രണയത്തിന്റെ ഒരു മനാരം. ഈ അതേനെ
ആരും ഇല്ലെങ്കിലും കുഴപ്പം ഒന്നും ഇല്ല. ‘എല്ലാത്തിനും അതിന്റെതായ
സമയം ഉണ്ട് ദാസാ..’ അതേനെ സമാധാനിക്കാം.

പറയാനാണെങ്കിൽ ഇനിയും ഒരുപാടുണ്ട്. അതേനെയാണെങ്കിൽ അത്
മാത്രം ഒരു നോവൽ ആക്കി തീർക്കാനുള്ള അത്യയും ഉണ്ട്.
അതുകൊണ്ട് കൂടുതലൊന്നും പറയുന്നില്ല. ഈ കമ നിങ്ങൾക്ക്
ഇഷ്ടപ്പെട്ടാൽ അഭിപ്രായങ്ങൾ പകുവയ്ക്കാൻ തീർച്ചയായും
മറക്കരുംതെ.

പുതിയ, പുതിയ വിവരങ്ങൾ പിന്നീട് ലഭിക്കുമ്പോൾ, ഈ കമയിൽ
അതെല്ലാം തൊൻ കൂടിച്ചേർത്ത് കമ കൂടുതൽ മനോഹരമാക്കി
കമയുടെ പുതിയ പതിപ്പുകൾ പുറത്തിറക്കുന്നതായിരിക്കും. ഒപ്പം
ഈനിയും സമയം കിട്ടുമ്പോൾ ഇതുപോലെ അടുത്ത കമകളുമായി
വിബന്ധമൊരു അവധിക്കാലത്ത് കണ്ടുമുട്ടാം..

എല്ലാ വായനക്കാരനും, വായനക്കാരിക്കും ഒരിക്കൽ കൂടി തൊൻ നന്ദി
അറിയിക്കുന്നു. ഓരായിരം നന്ദി...!!

അരിപ്പായങ്ങൾ പകുവയ്ക്കാൻ

ഇന്റർസ്റ്റെറ്റ്: [@black._sparrow_07](https://www.instagram.com/@black._sparrow_07)

ഇ-മെയിൽ: mail.akshachuzzz@gmail.com

വാർഷികം: [+91 83308 61667](tel:+918330861667)

For more contents, follow: [DLC Stories](#)

Visit our website: [Click Here](#)

© 2025 DLC Stories. All right reserved.

Published on: 21st May 2024

This edition: 30th March 2025

Note: Don't forget to report if you see any typing mistakes or any other mistakes in this eBook. Your feedback is very valuable for us.

– Designed with ❤ by Akash.R.Krishna –

Also available on:

